

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Els Nannen

**Ο Καθηγητής Δρ. Κάρολος Γκούσταβ Γιούνγκ
(Karl Gustav Jung) 1875-1961**

Η Άγνωστη Πλευρά

α'. Εισαγωγή

β'. Το πρόσωπο του Ψυχολόγου κι η Ειδική Ψυχολογία του

γ'. Συγκεφαλαίωση

δ'. Πρόγονοι

ε'. Ο Γιούνγκ και τα νεανικά του βιώματα

1. Η γενεαλογική του γραμμή από πλευράς του πατέρα

2. Η γενεαλογική του γραμμή από πλευράς της μητέρας

3. Η αποκαλούμενη από τον Γιούνγκ εμπειρία με τον Θεό, ως αποτέλεσμα της βλασφημίας τού Θεού από τον ίδιο τον Γιούνγκ

στ'. Μερικές ολέθριες συνέπειες

1. Η σχέση του Γιούνγκ με το πρόσωπο του Ιησού Χριστού

2. Ο Γιούνγκ κι η Θεία Ευχαριστία

3. Ο Γιούνγκ και οι ιδέες του περί Θεού

4. Η θέση του Γιούνγκ απέναντι στην Αγία Γραφή και την Πίστη

5. Το μέτρο τού Γιούνγκ - Η αυτοαποκαλούμενη εμπειρία του περί Θεού, εξαιτίας της βλασφημίας του απέναντι του Θεού

6. Ο Γιούνγκ και ο Φάουστ του Γκαίτε

7. Ο Γιούνγκ κι η μελέτη της Φιλοσοφίας

8. Ο Γιούνγκ κι ο Πνευματισμός

ζ. Ο Γιούνγκ κι οι αποκρυφιστικές του εμπνεύσεις

1. Οι αποκρυφιστικές εμπνεύσεις τού Γιούνγκ στα νεανικά του χρόνια

2. Ο Γιούνγκ και οι αποκρυφιστικές του εμπνεύσεις κατά τα χρόνια 1912-1918

3. Ο Γιούνγκ και οι «δάσκαλοι» του ~ πνεύματα ως οδηγοί

4. Η τηλεπαθητική επικοινωνία τού Γιούνγκ με μια ασθενή του

5. Οι δαιμονικές εμπνεύσεις του Γιούνγκ

6. Οι εμπνεύσεις τού Γιούνγκ μέσω πολλών αποκρυφιστικών ονείρων

7. Οι οράσεις τού Γιούνγκ και τα Εξω-Σωματικά του βιώματα

η. Συμπεράσματα

A. Εισαγωγή

Ο Καρλ Γκούσταβ Γιούνγκ (Carl Gustav JUNG) γεννήθηκε το 1875. Ο πατέρας του ήταν ιερέας της Αναμορφωμένης Εκκλησίας στο Κέσσβιλ της Ελβετίας. Μεγάλωσε στο Κλάιν-Χιούνιγκεν της Βασιλείας. Όταν περάτωσε τις σπουδές του στην Ιατρική, ανέλαβε ως βοηθός στην Ψυχιατρική Κλινική της Ζυρίχης κοντά στο Μπεργκ Χέλτσλι. Ύστερα από πέντε χρόνια πήρε τη θέση τού αρχιάτρου (1905-1909). Πέρα απ' αυτό, όμως, ήταν Επίκουρος Καθηγητής της Ψυχιατρικής στη Ζυρίχη, και -εκτός από την Ψυχοπαθολογία- δίδασκε ακόμα και τις βάσεις της Ψυχανάλυσης του Φρόντ, καθώς και την Ψυχολογία των πρωτογόνων ανθρώπων. Επιπλέον, προστέθηκε, αρχικά, και η διδασκαλία της Ύπνωσης.

Σε σχέση μ' αυτό, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Ύπνωση, στην περιοχή της Ψυχιατρικής, προέρχεται από τον θεραπευτικό Μαγνητισμό, δηλαδή τον Αποκρυφισμό. Αργότερα, ο Γιούνγκ σταμάτησε και πάλι με τον κλάδο της Ύπνωσης, επειδή είχε αρνητικές εμπειρίες με τους ασθενείς. Από το 1933 δίδασκε στο Ομοσπονδιακό Τεχνικό Πανεπιστήμιο της Ζυρίχης, όπου από το 1935 μέχρι το 1942 ήταν επίτιμος καθηγητής. Το 1944 ο Γιούνγκ αναδείχθηκε τακτικός Καθηγητής της Ιατρικής Ψυχολογίας στη Βασιλεία, όπου δίδαξε για λίγο καιρό μόνον. Το 1948 ίδρυσαν προς τιμήν του το Ινστιτούτο Καρλ Γκ. Γιούνγκ.

Από το 1907 και μέχρι το 1912 ο Γιούνγκ είχε στενές σχέσεις με τον Ζίγκμουντ Φρόντ. Τόσο οι σχέσεις μαζί του όσο και αργότερα η διακοπή τους είχαν προκληθεί κάθε φορά μέσω ενός βιβλίου, που είχε δημοσιεύσει ο Γιούνγκ. Αρχικά, ο Φρόντ, σε ένα γράμμα του, τον είχε ονομάσει ως τον «μεγαλύτερο γιο του, διάδοχο του θρόνου και συνεχιστή». Με ενέργειες του Φρόντ, ο Γιούνγκ έγινε Πρόεδρος της Διεθνούς Ψυχαναλυτικής Ένωσης, που ιδρύθηκε το 1910. Τότε, όμως, η φιλία τους υπέστη και το πρώτο ρήγμα, όταν ο Φρόντ κάποτε με πάθος, είπε:

«Αγαπητέ μου Γιούνγκ, υποσχεθείτε μου ότι δεν θα εγκαταλείψετε ποτέ τη σεξουαλική θεωρία. Αυτή είναι η σπουδαιότερη όλων. Βλέπετε, πρέπει να κάνουμε απ' αυτή ένα δόγμα, έναν ασάλευτο προμαχώνα...».

Ο Γιούνγκ αντέδρασε σ' αυτό εσωτερικά με τον εξής τρόπο:

«Κατ' αρχάς, εκείνο που με τρόμαξε ήταν «ο προμαχώνας» και το «δόγμα», επειδή, μια μη-συζητήσιμη αναγνώριση δηλαδή, θέτει κανείς μονάχα εκεί όπου θέλει να καταπιέσει μια για πάντα την αμφιβολία, Αυτό, όμως, δεν έχει πλέον καμιά σχέση με την επιστημονική κρίση, παρά μονάχα με μια προσωπική επιδίωξη εξουσίας. Τούτο υπήρξε ένα τράνταγμα, που έπληξε καιρία τη φιλία μας» (Αναμνήσεις, σελίδες 154-155).

Το βιβλίο του Γιούνγκ, «Μεταβολές και Σύμβολα του Λίμπιντο» (Συμβολή στην Ιστορία Ανάπτυξης της Σκέψης, 1912) οδήγησε στον οριστικό χωρισμό του από τον Φρόντ, ο οποίος δεν ανεχόταν καμιά αντίρρηση. Το βιβλίο αυτό περιείχε αποκλίνουσες αντιλήψεις για τον ρόλο της σεξουαλικότητας και την έννοια των ονείρων, που ο Φρόντ δεν δεχόταν.

Ύστερα από τον χωρισμό αυτόν, ακολούθησαν τα αποφασιστικά χρόνια για τον Γιούνγκ και το έργο του, που το ονόμασε, η «Διαμάχη με το Υποσυνείδητο» (αργότερα, «Ομαδικό Υποσυνείδητο», 1912-1918). Στην πραγματικότητα ήσαν αυτά χρόνια της συνειδητής παράδοσης στις παρατηρήσεις, τα όνειρα και τα βιώματα, που εμπνέονται από τον κόσμο του σκότους. Ύστερα από τον χρόνο που διέθεσε σ' αυτά, σε έντονη ενασχόληση με απόκρυφα βιώματα και γνώσεις, για τα οποία και θα μιλήσουμε πιο κάτω, ο Γιούνγκ - ανάμεσα σε άλλα - έγραψε το γνωστό του έργο: «Ψυχολογικοί Τύποι» (1921)! Και άλλα κύρια έργα του Γιούνγκ προήλθαν ύστερα από «οπτασίες» και «εξωσωματικές εμπειρίες» του το έτος 1944.

Το 1920 ο Γιούνγκ ταξίδεψε στη Βόρεια Αφρική. Στις αρχές τού 1925 ταξίδεψε στο Νέο Μεξικό, στους Ινδιάνους Πουέμπλο, και στις περιοχές της Κεντρικής Αφρικής (Κένυα και Ουγκάντα). Τελικά, ταξίδεψε στις Ινδίες. Τα βιώματα των ταξιδιών του, καθώς και οι εντυπώσεις του είναι εξίσου επηρεασμένα από τον Αποκρυφισμό.

Ο Γιούνγκ, μαζί με τους Φρόντ και Άντλερ, ανήκει στους Κλασικούς Ψυχαναλυτές. Έγινε ο ιδρυτής μιας δικής του σχολής, που ονομάστηκε Αναλυτική Ψυχολογία: Η Ψυχολογία αυτή δεν είναι προσανατολισμένη μονάχα στη Μυθολογία, στις πρωτόγονες και Ασιατικές Θρησκείες, αλλ' επίσης και στην Αλχημεία και στον υπόλοιπο Αποκρυφισμό.

B. Το πρόσωπο του Ψυχολόγου κι η Ειδική Ψυχολογία του

Υπάρχει μια στενή σχέση ανάμεσα στην ιστορία της ζωής ενός Ψυχολόγου (ιδιωτική ζωή, προσωπικά βιώματα, χρόνος και πολιτισμός, μέσα στα οποία έζησε ή ζει) και τη θεώρηση περί ζωής, από το ένα μέρος, και της Ψυχολογίας του, δηλαδή, της Ψυχιατρικής του, από το άλλο μέρος. Ιδιαίτερα στην Ψυχανάλυση και στην Ανθρώπινη Ψυχολογία, αυτά τα τρία δεδομένα βρίσκονται σε μιαν αδιαίρετη σχέση. Μια τέτοιου είδους ψυχολογική κατεύθυνση φέρνει τότε τον χαρακτήρα τού εκάστοτε ιδρυτή της. Γι' αυτό, είναι κατατοπιστικό και σημαντικό, να μελετήσουμε τους (αυτο)βιογραφικούς και, προπαντός, τους κοσμοθεωρητικούς παράγοντες του ιδρυτή. Έτσι, μπορεί κανείς να σχηματίσει μια εικόνα για την ειδική αντίληψη του για τον άνθρωπο και μ' αυτό τον τρόπο για τη θεωρία του και τη θεραπεία του. Έπειτα, βλέπει κανείς, επίσης, την περαιτέρω ειδική εκκίνηση της Ψυχολογικής και Ψυχιατρικής του κατεύθυνσης.

Η Αναλυτική Ψυχολογία του Γιούνγκ ξεκινάει, επίσης, όχι από την αντικειμενική επιστήμη, αλλά από το πρόσωπο του. Κι αυτή η Ψυχολογία δεν είναι αντικειμενική, αλλά προεκτατική, δηλαδή αντικαθρεπτίζει τον άνθρωπο και τις τυχαίες, καθαρά υποκειμενικές, εμπειρίες του ίδιου του Γιούνγκ, ο οποίος - όπως και ο Φρόντ και ο Άντλερ - επεξεργάστηκε απ' αυτές μια ψυχολογία «που ισχύει» για το σύνολο, και την ανακήρυξε δημόσια. **Η Ψυχολογία του Γιούνγκ είναι, επίσης, μια αποκρυφιστική Ψυχολογία, δηλαδή εμπνευσμένη και ερμηνευμένη από τον αποκρυφισμό.** Στα φοιτητικά του χρόνια (1895), ο εικοσαετής τότε Γιούνγκ, άρχισε να ενασχολείται με πνευματιστικές συνεδρίες, και μάλιστα μαζί με τη 14χρονη εξαδέλφη του Ελένη Πράισμπερκ, που τη χρησιμοποιούσε ως μέντιουμ. Ο Γιούνγκ τη γνώριζε από πολύ μικρή. Η κοπελίτσα αυτή του «είχε παραδοθεί με ενθουσιασμό». «Εκτός από πολλές συνεδρίες πνευματιστικές, με αποκλειστικά αυστηρό θρησκευτικό περιεχόμενο, που βρίσκονταν κάτω από την οδηγία του Μέντορα της, του ευσεβή παππού της, το μέντιουμ παρήγαγε επίσης φρικιαστικά μυθιστορήματα και ανικανοποίητα σεξουαλικά όνειρα επιθυμιών, όπως γράφει ο Γιούνγκ. Πήγαινε το πράγμα τόσο καλά, μέχρι που αυτό το σκάνδαλο, ύστερα από τη δημοσίευση της διδακτορικής διατριβής του Γιούνγκ, συγκαλύφθηκε» (Basler Magazin -B.M.- από 23-10-1982).

Ο Γιούνγκ, «στην αυτοβιογραφία του, αποσιωπά σημαντικά βιώματα της παιδικής του ηλικίας. Φαίνεται πως δεν θέλει να γνωστοποιήσει μερικά πράγματα, ώστε να μείνουν στη λησμονιά. Είναι φανερό ότι του ήταν δυσάρεστο να του υπενθυμίζουν περιστατικά, τα οποία σχετίζονται με συγγενείς της μητέρας του». (B.M.) Έτσι, ο Γιούνγκ αποσιωπά ότι, αυτός ο ίδιος ήταν «ο μύστης» των πνευματιστικών πειραμάτων, και ότι «τόσο η μητέρα του όσο εξίσου και η αδελφή του, που είχε ταλέντο διάμεσου, είχαν λάβει μέρος στα πειράματα», εκτός από τους άλλους συγγενείς.

Το αποτέλεσμα από τέτοιες Σαββατιάτικες πνευματιστικές συνεδρίες και επικλήσεις πνευμάτων, οι οποίες «λάβαιναν χώρα υπό την επίβλεψη του Γιούνγκ» στο σπίτι του, καταγράφηκαν στη διδακτορική διατριβή του Γιούνγκ (1902) με θέμα: «Περί Ψυχολογίας και Παθολογίας των αποκαλούμενων αποκρυφιστικών φαινομένων». Παρόλο που ο ίδιος στην αυτοβιογραφία του λέει ότι, οι πνευματιστικές συνεδρίες έλαβαν χώρα μεταξύ των ετών 1898 και 1900, παραδέχεται ότι «έχει παραλλάξει ελαφρώς τα στοιχεία» (B.M.). Στην πραγματικότητα, ο Πνευματισμός του Γιούνγκ είχε διαρκέσει τότε όχι δύο, αλλά πέντε χρόνια (1895-1900). Πριν από τη χρονική περίοδο της ενασχόλησης του με τον Πνευματισμό, είχε ήδη μελετήσει όλα τα σχετικά βιβλία που ήταν διαθέσιμα. Έτσι, βλέπουμε ότι και η θεωρητική ενασχόληση με την απόκρυφη βιβλιογραφία δεν είναι ακίνδυνη. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως πλατόφορμα για να πηδήσει κανείς στην πρακτική της εξάσκηση. Και εκείνες οι πνευματιστικές συνεδρίες του Γιούνγκ τον οδήγησαν πάλι στο «ξεκίνημα μιας ισόβιας ενασχόλησης με την Παραψυχολογία και τον Πνευματισμό» (Buch Aktuell, Ap.1, 1977), και μάλιστα όχι μόνον θεωρητικά, αλλ' επίσης, εντελώς πρακτικά.

Ακόμα κι αργότερα, ο Γιούνγκ ασχολείτο με τον Πνευματισμό. Εκτός αυτών, ασκούσε τη μαντεία, π.χ. με το Κινέζικο βιβλίο μαντικών χρησμών **I Ching**, κι αυτό μάλιστα το έκανε μέσα στο ψυχιατρικό του ιατρείο! Ο ίδιος ο Γιούνγκ έγινε επίσης και μέντιουμ με ικανότητες **να βλέπει, να ακούει και να γράφει. Γι αυτούς, αλλά και για άλλους λόγους, είναι ακατανόητο, να υπάρχουν μάλιστα γνήσιοι Χριστιανοί, που ευθυγραμμίζονται με τον Γιούνγκ και την προεκτατική του, αποκρυφιστική ψυχολογία.** Είναι, επίσης, ανησυχητικό, ότι ο κλάδος της Ψυχολογίας των ιεροκηρύκων και η Κλινική εκπαίδευση των ιεροκηρύκων, δεν είναι προσανατολισμένες μονάχα στους Φρόντ και Καρλ Ρότζερς, αλλ' εξίσου και στον Γιούνγκ. Σκεφθείτε και την ακόλουθη παρατήρηση: «Ο Κ. Γκ. Γιούνγκ παίζει έναν σημαντικό ρόλο σε πολλά υπεύθυνα πρόσωπα της Χαρισματικής Κίνησης» (Ανανέωση στην Εκκλησία και στην Κοινωνία, Τεύχος 1, 1977). Τάχα, να υπάρχει εδώ κάποια πνευματική συγγένεια;

Γ. Συγκεφαλαίωση

«Η επιστημονική σταδιοδρομία του Γιούνγκ άρχισε με πνευματιστικές συνεδρίες» (B.M.) Οι αποκρυφιστικά κατευθυνόμενες παιδικές εμπειρίες του, η από το 15ο έτος της ηλικίας του ασυνήθιστη εξάρτηση του από τον Αποκρυφισμό, τα αποκρυφιστικά του όνειρα και οι ικανότητες του (μαντεία, οράματα, θεραπευτικές ιδιότητες, απόκτηση γνώσης κλπ) είναι βέβαια πιθανόν να ανάγονται στην αποκρυφιστική επιβάρυνση που είχε, τόσο από την πλευρά του πατέρα του όσο και από την πλευρά της μητέρας του. Πόση ευθύνη φέρουν οι γονείς και οι γονείς των γονέων για τους απογόνους τους! (Βλ. Έξοδος 20/5-6).

Τα στοιχεία που παραθέσαμε πιο πάνω, καθώς και όσα θα ακολουθήσουν για τον Κ. Γκ. Γιούνγκ στηρίζονται στο βιβλίο του: «Αναμνήσεις, Όνειρα, Σκέψεις» (Αυτοβιογραφία), υπό την επίβλεψη και έκδοση της Anniela Jaffe, της πολυετούς συνεργάτιδας του και ιδιαιτέρας του (Εκδοτικός Οίκος Walter, Ötten και Freiburg στο Breisgau, 1984). Οι αριθμοί των σελίδων δίνονται σε παρενθέσεις.

Δ. Οι πρόγονοι και οι γονείς του Γιούνγκ

1. Η γενεαλογική του γραμμή από πλευράς του πατέρα

Κατά μία μη επιβεβαιωθείσα πληροφορία, προπάππος του Γιούνγκ θα πρέπει να ήταν ο Γκαίτε. Ο Γιούνγκ, στην αυτοβιογραφία του, αναφέρεται στο γεγονός αυτό δύο φορές (σελίδα 41 και 238' δεξ την προηγούμενη παράθεση της βιβλιογραφίας):

«Άκουσα ότι, από τον προπάππο μου Γιούνγκ προήλθε γενικά η παράδοση πως υπήρξε φυσικός γιος τού Γκαίτε. Αυτή η ενοχλητική ιστορία βρήκε σε μένα απήχηση κατά τούτο, καθώς ενίσχυσε ταυτόχρονα τις περίεργες αντιδράσεις μου στον «Φάουστ». Βέβαια, δεν πιστεύω στη μετεμψύχωση· εντούτοις, όμως, εκείνη η έννοια, την οποία ο Ινδός αποκαλεί Κάρμα, ενστικτωδώς μου ήταν γνωστή... Ο "Φάουστ" έκανε να πάλλει μέσα μου μια χορδή, και κατά έναν τρόπο με χτύπησε, την οποία δεν μπόρεσα αλλιώς να εννοήσω παρά ως προσωπική. Υπήρχε **προπαντός το πρόβλημα των αντιθέσεων** - του Καλού και του Κακού, του Πνεύματος και της Ύλης, του Φωτός και του Σκότους - το οποίο με άγγιζε βαθύτατα... **Οι εσωτερικές αντιθέσεις μου φάνηκαν εδώ να δραματοποιούνται.** Ο Γκαίτε είχε κατά κάποιον τρόπο δώσει μια κάτοψη κι ένα σχήμα των δικών μου συγκρούσεων και λύσεων. Η διπλή διαίρεση των Φάουστ-Μεμφιστοφελής με ένωσε μαζί με έναν μοναδικό άνθρωπο, κι αυτός ήμουν εγώ. Με άλλα λόγια, αφορούσε εμένα κι ένιωθα τον εαυτό μου γνωστό, και εκεί ήταν η μοίρα μου· και άλλες περιπέτειες του δράματος αφορούσαν εμένα τον ίδιο... Αργότερα, εν γνώσει μου σύνδεσα στο δικό μου έργο, εκείνο που είχε παραβλέψει ο Φάουστ: Τον σεβασμό των κυρίων ανθρώπινων δικαιωμάτων, την αναγνώριση της αρχαιότητας και τη συνέχιση του Πολιτισμού και της ιστορίας τού Πνεύματος» (σελίδες 238-239).

Ο Γιούνγκ διαπίστωσε ότι, γρήγορα εννοούσε πως, η αποκαλούμενη Αναλυτική Ψυχολογία του «συμφωνεί απόλυτα, κατά περίεργο τρόπο» με την Αλχημεία. «Οι εμπειρίες των Αλχημιστών ήταν και δικές μου εμπειρίες, και ο δικός τους κόσμος ήταν κατά έναν ορισμένο τρόπο ο δικός μου κόσμος». Στο σημείο αυτό εξέφρασε μια περαιτέρω γνώμη:

«Κατά την απασχόληση μου με την Αλχημεία, βλέπω την εσωτερική μου σχέση με τον Γκαίτε. Το μυστικό του Γκαίτε ήταν ότι, είχε επωφεληθεί από τη διαδικασία της αρχέτυπης μεταβολής, που λαβαίνει χώρα διαμέσου των αιώνων. Είχε θεωρήσει το έργο του "Φάουστ" σαν ένα μέγα έργο ή θείο έργο. Γι' αυτό, σωστά είπε ότι, ο Φάουστ ήταν "η κύρια απασχόληση" του, και γι' αυτό η ζωή του είχε πλαισιωθεί απ' αυτό το δράμα... Κι εγώ ο ίδιος συναρπάστηκα από το ίδιο όνειρο και έχω ένα κύριο έργο, που έχει αρχίσει στο 11ο έτος της ηλικίας μου. Η ζωή μου έχει ολότελα υφανθεί και συνοψιστεί μέσω ενός έργου και σκοπού: Να διαπεράσω βίαια στο μυστικό της προσωπικότητας. Όλα πρέπει να εξηγηθούν μέσα απ' αυτό το κεντρικό σημείο, και όλες οι εργασίες σχετίζονται μ' αυτό το θέμα» (σελίδες 209-210). Ο Γιούνγκ διηγείται ακόμα και τα ακόλουθα:

«Ισχυρίζονται ότι η Σοφία Τσίγκλερ (Sophie Ziegler) - σύζυγος του προπάππου Φραντς Ίγνατς Γιούνγκ - απέκτησε έναν γιο από τον Γκαίτε, και ότι αυτό το παιδί ήταν ο παππούς μου, ο Κάρολος Γκούσταβ Γιούνγκ. Αυτό θεωρείτο ως ένα αδιαμφισβήτητο γεγονός. Εντούτοις, στα ημερολόγια του ο παππούς μου δεν αναφέρει τίποτε γι' αυτό... Η Σοφία Γιούνγκ-Τσίγκλερ έγινε αργότερα φίλη με την Λόττε Κέρστνερ, μια ανιψιά της Λόττχεν τού Γκαίτε. Την επισκεπτόταν συχνά, για να δει τον παπού μου... Ακόμα και με τον αδελφό της, τον Σύμβουλο Πρεσβείας Κέρστνερ, είχε σχέσεις ο παππούς μου» (σελίδες 399-400).

Ο Γκαίτε έζησε από το 1749-1832. Ήταν μυστικιστής και αποκρυφιστής και ήταν μέλος του αυστηρού αποκρυφιστικού τάγματος των Illuminati (των φωτισμένων) που βρίσκονταν μέσα στην Ελεύθερη Μασωνία.

Ο παππούς τού Γιούνγκ, ο Κάρολος Γκούσταβ Γιούνγκ, πρέπει λοιπόν, κατά την παράδοση αυτή, να υπήρξε νόθος γιος τού Γκαίτε. Πάνω στο σημείο αυτό ο Γιούνγκ είπε: «Όχι χωρίς μια συγκεκριμένη ευχαρίστηση, επειδή του άνοιξε μια παρασκηνιακή πλευρά της μαγείας του μέσω του «Φάουστ» τού Γκαίτε (σελ/δα 460). Πάντως, ο παππούς εκείνος ήταν εξίσου αποκρυφιστικά προσανατολισμένος, όπως και ο Γκαίτε. Ο Γιούνγκ γράφει γι' αυτόν:

«Η οικογένεια είχε έναν Φοίνικα ως έμβλημα ζώου, κάτι που έχει σχέση με τις λέξεις "νέος" (1), "νεότητα", "ξανάνωμα". Ο παππούς μου άλλαξε τα στοιχεία τού εμβλήματος. **Υπήρξε ένας ένθερμος Ελεύθερος Τέκτονας και Μέγας Δάσκαλος της Ελβετικής Στοάς.** Σ' αυτό το γεγονός πρέπει βέβαια να αποδοθεί το ιδιαίτερο είδος της αλλαγής τού εμβλήματος. Το αναφέρω αυτό το μη σημαντικό σημείο, επειδή ανήκει μέσα στο ιστορικό σύμπλεγμα της σκέψης μου και της ζωής μου... Αυτά τα ενοχλητικά σύμβολα έχουν την προέλευση τους από τους Ελεύθερους Τέκτονες, **δηλαδή τους Ροδοσταυρίτες...** Οι Ροδοσταυρίτες προήλθαν από την Ερμητική, δηλαδή, αλχημιστική φιλοσοφία. Ένας από τους ιδρυτές τους ήταν ο Μιχαήλ Μάιερ (Majer), γνωστός αλχημιστής, νεότερος δε και σύγχρονος του άγνωστου, αλλά σημαντικότερου, Gerandus Dornens... Ο Dornens ήταν δηλωμένος υποστηρικτής των ιδεών τού Παράκελσου. Ήταν αυτός που περισσότερο από όλους τους αλχημιστές διεξήγαγε τη μάχη για τη διαδικασία της ατομικότητας (πρόκειται για την ανάπτυξη προς ένα ψυχολογικό άτομο, Individuations-Prozess). Με τη βαθύτερη σημασία τού γεγονότος, ότι ένα μεγάλο μέρος της εργασίας της ζωής μου είχε αφιερωθεί στην έρευνα των προβλημάτων των αντιθέσεων, και ειδικότερα των συμβολισμών των αλχημιστών. Αυτά τα αναμενόμενα συμβάντα δεν είναι χωρίς θέλητρο, γι' αυτό δεν θέλησα να τα αποκρύψω από τους αναγνώστες μου» (σελίδες 236 - 237). Ο Γιούνγκ θεωρούσε τον εαυτό του στενά συνδεδεμένο μ' αυτούς τους προγόνους του. Και αμέσως μετά από τις πιο πάνω περιγραφές, έγραφε τα ακόλουθα:

«Καθώς εργαζόμουν πάνω στους πίνακες των προγόνων, μου έγινε σαφής η περίεργη σύνδεση της τύχης που με συνδέει με τους προγόνους. Έχω έντονο το συναίσθημα ότι βρίσκομαι κάτω από την επίδραση πραγμάτων ή ζητημάτων, τα οποία έμειναν ημιτελή και αναπάντητα από τους γονείς μου, τους παππούδες και τους άλλους προγόνους. Φαίνεται συχνά ότι, μέσα στην οικογένεια, βρίσκεται ένα απρόσωπο κάρμα, (2) το

οποίο μεταβιβάζεται από τους γονείς στα παιδιά. Έτσι πάντοτε το έβλεπα, σαν να είχα να απαντήσω σε ζητήματα, τα οποία είχαν παρουσιαστεί στους προγόνους μου από την τύχη, αλλά που δεν έχουν ακόμα πάρει απάντηση ή σαν να πρέπει εγώ να τελειώσω πράγματα ή ακόμα να τα συνεχίσω, τα οποία ο προηγούμενος χρόνος είχε αφήσει ατακτοποιήτα» (σελίδα 237).

Τόσο οι Ελεύθεροι Τέκτονες όσο και οι Ροδοσταυρίτες αποτελούν μυστικά αποκρυφιστικά τάγματα. Κατά χαρακτηριστικό τρόπο, ο Γιούνγκ έχει, εντελώς ανοιχτά, ονομάσει την Ψυχολογία του αλχημιστική ψυχολογία. Η ατομικότητα της προσωπικότητας, προς ένα ψυχολογικό άτομο (Individuation) έγινε στην Ψυχολογία του η κύρια έννοια. **Ο πατέρας** τού Κ. Γκ. Γιούνγκ ήταν ιερέας και ο νεότερος γιος από τρίτον γάμο. Και πάλι, τουλάχιστον από την πλευρά τού πατέρα του, δηλαδή από τον παππού τού Γιούνγκ, πρέπει ο ιερέας αυτός να ήταν εξίσου επηρεασμένος ψυχικά από τον αποκρυφισμό. Κατά πόσον «ο χρόνιος ερεθισμός» του σχετίζεται μ' αυτό, τον ατυχή δηλαδή γάμο του, με την αποκρυφιστικά επηρεασμένη ψυχικά σύζυγο του, δεν μπορεί κανείς να προσδιορίσει επακριβώς.

2. Η γενεαλογική του γραμμή από πλευράς της μητέρας

Ο παππούς τού Γιούνγκ, από τη γενεαλογική γραμμή της μητέρας του, ο Σαμουήλ Πράισμπερκ, που αφιερώθηκε με μεγάλο ζήλο στην Εβραϊκή γλώσσα, πρέπει να είχε συνομιλία με πνεύματα νεκρών. Ο ίδιος ο Κ. Γκ. Γιούνγκ γράφει γι αυτόν:

«Δεν ήταν μονάχα πολυμαθής, αλλά είχε επίσης και ένα εξαιρετικό ποιητικό πνεύμα· εντούτοις, ήταν κάπως ιδιόρρυθμος άνθρωπος, ο οποίος πίστευε ότι ήταν συνεχώς περικυκλωμένος από πνεύματα. Η μητέρα μου συχνά μου διηγείτο, πως - όταν έγραφε τα κηρύγματα του - έπρεπε να κάθεται πίσω απ' αυτόν! Δεν μπορούσε να το υποφέρει, που, καθώς μελετούσε, πνεύματα περνούσαν πάνω από την πλάτη του και τον ενοχλούσαν! Όταν όμως κάποιος άνθρωπος καθόταν πίσω του, τότε τα πνεύματα τρόμαζαν!» (σελίδα 406). Ακόμα και σήμερα κυκλοφορούν στη Βασιλεία της Ελβετίας ανέκδοτα για κείνον τον παππού τού Γιούνγκ.

«Στο εντευκτήριο του, ο Σαμουήλ Πράισμπερκ, είχε μια ιδιαίτερη καρέκλα που ήταν φυλαγμένη για το πνεύμα της πρώτης γυναίκας του, η οποία είχε πεθάνει, της κυρίας Μαγδαληνής, το γένος Χοφφ. Κάθε εβδομάδα, ο Πράισμπερκ συνήθιζε, προς μεγάλη λύπη της δεύτερης γυναίκας του, της κυρίας Αυγούστας, το γένος Φάμπερ, σε ορισμένη ώρα να έχει εμπιστευτικές συνομιλίες με το πνεύμα της Μαγδαληνής» (σελίδα 465). Η γιαγιά τού Γιούνγκ, από τη γενεαλογική γραμμή της μητέρας του, η Αυγούστα Πράισμπερκ, είχε το ονομαζόμενο δεύτερο πρόσωπο. Η μητέρα τού Γιούνγκ δεν ήταν μονάχα επιβαρημένη αποκρυφιστικά, αλλά και ταλαντούχα στον αποκρυφισμό και υπέφερε από καταθλίψεις. Ο Κάρολος Γκ. Γιούνγκ έγραφε για τη μητέρα του, ανάμεσα σε άλλα:

«Οι γονείς μου κοιμόνταν χωριστά. Εγώ κοιμόμουν στο δωμάτιο του πατέρα μου. Από την πόρτα προς το δωμάτιο της μητέρας έρχονταν επιρροές, που προξενούσαν φόβο. Τις νύχτες η μητέρα ήταν τρομερή και μυστηριώδης...» (σελίδα 24).

«Η μητέρα μου ήταν μια πολύ καλή μητέρα... Είχε όλες τις πατροπαράδοτες ιδέες, που μπορούσε κανείς να έχει, αλλά ξαφνικά εμφανιζόταν σ' αυτήν μια αθέλητη προσωπικότητα, η οποία ήταν ασύλληπτα ισχυρή - μια σκοτεινή, μεγάλη μορφή, που κατείχε μια απαραβίαστη εξουσία - περί αυτού δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία. Ήμουν σίγουρος ότι, ακόμα κι αυτή αποτελείτο από δυο προσωπικότητες: Η μία ήταν αθώα, ανθρώπινη· η άλλη αντίθετα μου φαινόταν τρομερή. Εμφανιζόταν μόνον κατά καιρούς, αλλά πάντοτε αναπάντεχα και προξενούσε τρόμο. Ξαναγύριζε πάλι στον εαυτό της, αλλ' ό,τι είχε πει ίσχυε για μένα και με χτυπούσε συνήθως στα εσώτατα του "είναι" μου, έτσι ώστε, κατά κανόνα, έμενα άναυδος... Υπήρχε μια πελώρια διαφορά ανάμεσα στις δύο προσωπικότητες μέσα στη μητέρα μου. Συνέβαινε έτσι, ώστε ως παιδί είχα συχνά τρομερά όνειρα γι' αυτή. Κατά τη διάρκεια της ημέρας ήταν μια αγαπητή μητέρα, αλλά τις νύχτες μου φαινόταν τρομερή. Ήταν τότε μια οραματίστρια, η οποία ήταν, ταυτόχρονα, κι ένα περίεργο ζώο, σαν μια ιέρεια σε μια σπηλιά λύκων. Αρχαϊκή και ασεβής...» (σελίδες 54 και 56).

«Η μητέρα μου ήταν, κατά κάποιο τρόπο, αγκυροβολημένη σε έναν αόρατο, βαθύ πυθμένα, ο οποίος όμως ποτέ δεν μου έδωσε την εντύπωση ότι ήταν μια επανάπαυση εμπιστοσύνης της Χριστιανικής πίστης... Αυτό το βάθος αντηχούσε στις δικές μου προσωπικές τοποθετήσεις τόσο πολύ, ώστε δεν προερχόταν από εκεί καμιά ανησυχία: Αντίθετα, μάλιστα, αυτή η αντίληψη μου έδινε ένα αίσθημα βεβαιότητας και την πεποίθηση, ότι εδώ υπήρχε ένας σταθερός πυθμένας, πάνω στον οποίο μπορούσε κανείς να σταθεί. Ποτέ δεν μου ήρθε σ' αυτά η σκέψη, πόσο ειδωλολατρική ήταν αυτή η θεμελίωση. Το νούμερο 2 της μητέρας μου ήταν σε μένα ισχυρότερο στήριγμα στην προετοιμαζόμενη διαμάχη ανάμεσα στην πατρική παράδοση και τα περίεργα - συμψηφιστικά - κατασκευάσματα, για τη δημιουργία των οποίων είχε ερεθιστεί το υποσυνείδητο μου» (σελίδες 95-96).

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Γιούνγκ για τον πατέρα του εκφράζεται στα γραπτά του με αρνητικό τρόπο, προπαντός ύστερα από το δικό του αυτοκαλούμενο βίωμα με τον Θεό, μέσω της βλασφημίας κατά του Θεού. Για τη μητέρα του, όμως, γράφει πάντοτε θετικά. Και οι δύο, βέβαια, ήσαν εναρμονισμένοι πάνω στο ίδιο (αποκρυφιστικό) μήκος κύματος. Η μητέρα ήταν το μόνο πρόσωπο, στο οποίο μπορούσε να ανοίξει την καρδιά του. Και ιδιαίτερα, είχε την ευκαιρία να της διηγείται τα αποκρυφιστικά του όνειρα και το πώς

αισθανόταν, να κάνει μια διπλή ζωή, δηλαδή να αποτελείται από δύο πρόσωπα. Το ένα πρόσωπο ήταν ο μαθητής, το δεύτερο πρόσωπο ήταν «ο εσωτερικός άνθρωπος», «ο άλλος», «το ασυνείδητο».

Αυτές οι συγγενικές και οικογενειακές σχέσεις, που με συντομία εκτέθηκαν εδώ εξηγούν τα κληρονομικά αποκρυφιστικά προσόντα του ψυχίατρου Karl G. Jung. Από το ένα μέρος, ρίχνουν φως στο υπερβολικό ενδιαφέρον του για κάθε τι αποκρυφιστικό, και τις θρησκείες- από το άλλο μέρος, στις έκτακτες αποκρυφιστικές εμπειρίες του, καθώς επίσης και στις αποκρυφιστικότερες ενασκήσεις, όπως στον αποκρυφισμό και τη μαντεία.

Ε. Ο Γιούνγκ και τα νεανικά του βιώματα

Όπως έχουμε ήδη αναφέρει, τα παιδικά χρόνια του Γιούνγκ - καθώς και τα χρόνια της νιότης του - είχαν σημαδευτεί από βιώματα αποκρυφιστικά. Ο ίδιος τα είχε ονομάσει τα «μυστήρια» του. Αυτά τον οδήγησαν στην απομόνωση και τον έκαναν άνθρωπο μοναχικό. Ο ίδιος εκφράζεται γι' αυτά με τον εξής τρόπο:

«Η κατοχή ενός μυστηρίου με είχε τότε σημαδέψει βαθιά. Το θεωρώ ως το ουσιώδες στοιχείο των πρώτων νεανικών μου χρόνων, σαν κάτι που για μένα ήταν άκρως σημαντικό...» (σελίδα 28).

«Ολόκληρη η νεανική μου ζωή μπορεί να γίνει κατανοητή κάτω από την έννοια του μυστηρίου. Έφτασα έτσι σε μια σχεδόν αφόρητη μοναξιά, και το βλέπω σήμερα ως μια μεγάλη επίδοση, που αντιστάθηκε στον πειρασμό, το να μη μιλήσω με κάποιον πάνω στο θέμα αυτό. Έτσι διαμορφώθηκε η σχέση μου προς τον κόσμο, όπως αυτή είναι σήμερα: Και σήμερα είμαι μοναχικός, επειδή γνωρίζω πράγματα, που πρέπει να τα θίξω, και που οι άλλοι δεν τα γνωρίζουν, και συχνά δεν θέλουν μάλιστα να τα γνωρίσουν» (σελίδα 47).

1. Η αποκαλούμενη αργέτουπη πείρα του Γιούνγκ: Η μύησή του στο βασίλειο του σκότους

Το πρώτο όνειρο που θυμόταν ο Γιούνγκ, ακόμα και στα γηρατειά του, έλεγε «θα με απασχολούσε, κατά κάποιον τρόπο, σε ολόκληρη τη ζωή μου». Το ονειρεύτηκε όταν ήταν ηλικίας 3-4 χρόνων. Στο όνειρο αυτό, στεκόταν όρθιος μέσα σε ένα λιβάδι, όπου ανακάλυψε μια σκοτεινή, τετράγωνη, χτισμένη τρύπα. Μια πέτρινη σκάλα οδηγούσε στο βάθος της γης. Γεμάτος από φόβο και δισταγμό, κατέβηκε μέσα στη γη. Εκεί κάτω βρισκόταν το άνοιγμα μιας πόρτας με ένα στρογγυλό τόξο, που το σκέπαζε μια κουρτίνα. Ο Γιούνγκ τράβηξε την κουρτίνα και αντίκρισε ένα κόκκινο χαλί, πάνω στο οποίο βρισκόταν ένας θαυμάσιος χρυσαφένιος θρόνος. Πάνω στον θρόνο «καθόταν» μια πελώρια παράσταση, που έφτανε μέχρι το ταβάνι. Η παράσταση αυτή ήταν από ζωντανό κρέας, τυλιγμένο ολόγυρα με δέρμα. Στο επάνω μέρος κατέληγε σε ένα είδος κεφαλής, χωρίς πρόσωπο και μαλλιά. Μόνον στα πλάγια υπήρχε ένα και μοναδικό μάτι, που ακίνητο κοιτούσε προς τα πάνω. Επάνω σ' αυτό το κεφάλι κυριαρχούσε κάποια φωτεινότητα. Ο ίδιος ο Γιούνγκ γράφει γι' αυτό τα εξής:

«Από φόβο, είχα σχεδόν παραλύσει. Σ' αυτή την αβάσταχτη στιγμή, άκουσα ξαφνικά τη φωνή της μητέρας μου, σαν να ερχόταν απέξω κι από πάνω, που έκραζε: "Ναι, κοίταξε τον μονάχα. Αυτός είναι ο ανθρωποφάγος...". Αυτό το όνειρο με απασχόλησε για χρόνια. Μόλις πολύ αργότερα κατάλαβα ότι, η περιεργη αυτή παράσταση ήταν ένας φαλλός...» (3) (σελίδες 18-19).

«Μέσω αυτού του ονείρου της παιδικής ηλικίας αφιερώθηκα στα μυστήρια της Γης. Τότε, έλαβε χώρα ένας, ας πούμε, ενταφιασμός στη γη, και πέρασαν χρόνια, μέχρις ότου πάλι ξαναβγώ. Σήμερα, γνωρίζω ότι αυτό έγινε για να φέρει το μεγαλύτερο δυνατό φως μέσα στο σκοτάδι (!). Ήταν ένα είδος μύησης (καθιέρωσης, επίσημης αποδοχής) μέσα στο βασίλειο του σκότους. Τότε, η πνευματική μου ζωή έκανε ένα άγνωστο ξεκίνημα» (σελίδα 21).

Αυτό το αποκρυφιστικό όνειρο της παιδικής του ηλικίας είχε **σοβαρές συνέπειες**, που ο ίδιος ο Γιούνγκ τις περιγράφει με τον ακόλουθο τρόπο:

«... σαν ένα μάτι, κι επάνω απ' αυτό, όπως φαινόταν, μια πηγή φωτός, οδηγεί στην ετυμολογία της λέξης φαλλός (από το φαλός = λευκός, λάμπων, φωτεινός). **Ο φαλλός εκείνου του ονείρου φαίνεται, εν πάση περιπτώσει, να είναι ένας υποχθόνιος θεός, και όχι ένας θεός που πρέπει να αναφερθεί.** Ως τέτοιος μου έμεινε σε ολόκληρη τη νιότη μου, και κάθε φορά έκανε την παρουσία του, όταν - με έμφαση- γινόταν λόγος για τον Κύριο Ιησού Χριστό (κι απευθυνόταν στο συναίσθημα). Ο "her Jesus" (4) ("Κύριος Ιησούς"), ουδέποτε είχε γίνει για μένα δεκτός εντελώς γνήσια, ουδέποτε εντελώς αποδεκτά, ουδέποτε εντελώς αξιαγάπητα, επειδή, κάθε τόσο σκεφτόμουν τον υποχθόνιο αντίδικό του, ως μια αποκάλυψη που δεν είχε επιζητηθεί από μένα... Στα κατοπινά χρόνια, μέχρι την επίσημη απόλυση μου από το Κατηχητικό Σχολείο, από μέρους μου έκανα μεγάλες προσπάθειες, στο να εκβιάσω μια θετική σχέση με τον Χριστό. Αλλά, το πράγμα δεν ήθελε να επιτευχθεί, να ξεπεράσω τη μυστική εσωτερική δυσπιστία» (σελίδες 19-20)...

«Θυμάμαι, την εποχή, που δεν ήμουν σε ηλικία να διαβάζω, και που γι' αυτό βασάνιζα τη μητέρα μου να μου διαβάσει, και μάλιστα από ένα παιδικό βιβλίο με τίτλο "Orbis pictus", στο οποίο υπήρχαν περιγραφές εξωτικών θρησκειών, και ιδιαίτερα της Ινδίας. Υπήρχαν απεικονίσεις από τον **Βράχμα**, τον **Βισνού** και τον **Σίβα**, οι οποίες με γέμιζαν με ένα ακόρεστο ενδιαφέρον. Η μητέρα μου μου διηγείτο αργότερα ότι κάθε τόσο ξαναγύριζα σ' αυτές τις μορφές. Είχα μέσα σ' αυτές το **σκοτεινό συναίσθημα μιας συγγένειας με τη δική**

μου "αρχέτυπη αποκάλυψη", για την οποία δεν είχα μιλήσει σε κανέναν. Αυτό, ήταν για μένα ένα μυστικό, που δεν έπρεπε να το φανερώσω» (σελίδα 24).

2. Το ξύλινο γλυπτό μαύρο ανθρωπάκι με την πέτρα

Στο σπίτι του, ο Γιούνγκ ζούσε μέσα στον δικό του κόσμο. Με τα παιδιά τού χωριού, όμως, ήταν εντελώς άλλος άνθρωπος. Υπέφερε κάτω απ' αυτή τη διάσπαση του τρόπου συμπεριφοράς του. Όταν ήταν 10 χρόνων έφτιαξε από τον χάρακα του ένα από ξύλο γλυπτό ανθρωπάκι, το έβαψε μαύρο, με μαύρη μελάνη, το σκέπασε με ένα παλτουδάκι από μαλλί και το έβαλε μέσα στην κασετίνα του. Έπειτα, όλα αυτά μαζί, τα έκρυψε στο πατάρι της στέγης τού σπιτιού του, όπου κανένας δεν μπορούσε να τα ανακαλύψει. Σε όλες τις δύσκολες καταστάσεις η σκέψη του ανέτρεχε στο μυστικό του, στο μαύρο ανθρωπάκι. Από καιρού εις καιρόν σκαρφάλωνε στο πατάρι, άνοιγε το δεματάκι, κοίταζε μέσα σ' αυτό, και τοποθετούσε εκεί και έναν μικρό ρολό από χαρτί, πάνω στον οποίο είχε γράψει κάτι ακόμα. Αυτή η διαδικασία είχε πάντοτε τον χαρακτήρα μιας γιορταστικής πράξης. Η ιεροτελεστία ήταν **μια προσπάθεια να συμφιλιώσει τις (εσωτερικές) του αντιθέσεις.**

Γράφει ο ίδιος για όλα αυτά:

«... Όλο αυτό είναι βασικά ένα Καμπίρ (μία από τις μεγάλες θεότητες), ντυμένο με το παλτουδάκι, κρυμμένο μέσα στο "κουτάκι", φροντισμένο με προμήθεια δύναμης ζωής, μέσω της μακρουλής, μαυριδερής πέτρας» (σελίδα 30).

«Το επεισόδιο με το γλυπτό ανθρωπάκι αποτέλεσε την κορωνίδα και το τέλος της παιδικής μου ηλικίας. Διήρκεσε περίπου έναν χρόνο» (σελίδα 29).

3. Η αποκαλούμενη από τον Γιούνγκ εμπειρία με τον Θεό, ως αποτέλεσμα της βλασφημίας του Θεού από τον ίδιο τον Γιούνγκ

«Ενώ μου γινόταν πάντοτε αδύνατον στο να αποκτήσω μια θετική σχέση με τον «μικρό Ιησού» ("hern Jesus"), θυμάμαι, ότι από τον ενδέκατο χρόνο της ηλικίας μου, περίπου, άρχισε να με ενδιαφέρει η ιδέα τού Θεού...» (σελίδα 33).

Όταν αργότερα ο Γιούνγκ έγινε ηλικίας 12 χρόνων, είχε ένα αποφασιστικό βίωμα! Μια ηλιόλουστη μέρα στη Βασιλεία της Ελβετίας σκέφθηκε:

«Ο κόσμος είναι όμορφος, και η Εκκλησία (ο μητροπολιτικός ναός) είναι όμορφος, και ο Θεός δημιούργησε τα πάντα και κάθεται εκεί επάνω, αρκετά ψηλά, πάνω από τον γαλάζιο ουρανό, πάνω σε έναν χρυσαφένιο θρόνο και... Εδώ ήρθε σε μένα μία τρύπα και ένα ασφυκτικό συναίσθημα. Ήμουν σαν παραλυμένος και γνώριζα καλά: Τώρα, να μη συνεχίσω να σκέφτομαι πιο πέρα! Έρχεται κάτι καρποφόρο, που δεν θέλω να το σκέφτομαι. Γιατί, όχι; Επειδή, εσύ θα διέπραττες τη μεγαλύτερη αμαρτία. Η μεγαλύτερη αμαρτία είναι εκείνη ενάντια στο Άγιο Πνεύμα, η οποία δεν συγχωρείται. Αυτό θα ήταν για τους γονείς μου πάρα πολύ λυπηρό...

Κατά την τρίτη νύχτα, ο βασανισμός ήταν τόσο μεγάλος, που δεν ήξερα πλέον, τι να πράξω... πρέπει να σκεφτώ... Γιατί πρέπει να σκεφτώ, εκείνο που δεν γνωρίζω; Δεν θέλω να είμαι κοντά στον Θεό, αυτό είναι σίγουρο. Αλλά, ποιος θέλει; Ποιος θέλει να με αναγκάσει, να σκεφτώ κάτι, που δεν γνωρίζω και που δεν θέλω; Από πού προέρχεται από το τρομερό θέλημα; Και γιατί να είμαι εγώ ακριβώς αυτός, ο οποίος να είμαι σ' αυτό υποταγμένος;... Αυτό δεν το έκανα εγώ και δεν το θέλησα εγώ. Ήρθε επάνω μου σαν ένα κακό όνειρο. Από πού προέρχονται τέτοια πράγματα; Μου συνέβηκε, χωρίς τη δική μου σύμπραξη. Για ποιον λόγο; Δεν έφτιαξα εγώ μόνος μου τον εαυτό μου...» (σελίδες 42επ).

Και μετά, ο Γιούνγκ συνεχίζει να φιλοσοφεί και να αναπτύσσει τη φαντασία του. Ρωτάει τον εαυτό του, πώς ήταν δυνατόν, ώστε ο Αδάμ και η Εύα, οι οποίοι είχαν δημιουργηθεί τέλει, παρόλα αυτά, να αμαρτήσουν; Λέει:

«Και έτσι ήρθε η **αποφασιστική σκέψη**: Ο Αδάμ και η Εύα είναι οι πρώτοι άνθρωποι... Δεν είχαν καμιά επιλογή, αλλ' ότι έπρεπε να είναι τέτοιοι, όπως τους είχε δημιουργήσει ο Θεός. Ήσαν τέλεια δημιουργήματα του Θεού· και όμως, διέπραξαν την πρώτη αμαρτία, κάτι που ο Θεός δεν ήθελε. Πώς, όμως, ήταν αυτό δυνατόν; Δεν χρειαζόταν καθόλου να το πράξουν, ο Θεός είχε βάλει μέσα τους αυτή τη δυνατότητα. Αυτό συμπεραίνεται κι από το φίδι, που ο Θεός είχε δημιουργήσει, πριν απ' αυτούς, με σκοπό, προφανώς, να παρασύρει με τα λόγια του τον Αδάμ και την Εύα. Ο Θεός, μέσα στην πανσοφία του, τα ρύθμιζε έτσι, ώστε να διαπράξουν οι πρωτόπλαστοι την αμαρτία. **Ήταν, επομένως, ο σκοπός του Θεού το να πρέπει να αμαρτήσουν.**

Αυτή η σκέψη με ελευθέρωσε, επί τόπου, από τον τρομερότερο εσωτερικό μου βασανισμό, επειδή τώρα γνώριζα ότι, ο Ίδιος ο Θεός με είχε φέρει σ' αυτή την κατάσταση... Γι' αυτό, ήμουν σίγουρος ότι, Αυτός ο Ίδιος ήταν ο αυτουργός αυτής της απελπιστικής δυσκολίας. Κατά έναν περίεργο τρόπο, δεν σκέφθηκα ούτε για μια στιγμή ότι μπορούσε να παίξει το ίδιο παιχνίδι με τον διάβολο... Έτσι, ήταν για μένα πέρα από κάθε αμφιβολία, ότι ο Θεός ήταν που με έβαζε σε μια αποφασιστική δοκιμασία, και ότι όλα εξαρτιόνταν, από το να Τον καταλάβω σωστά. Γνώριζα, βέβαια, ότι, το να ενδώσω, τελικά θα μου επιβαλλόταν, δεν έπρεπε όμως να γίνει, χωρίς να το έχω καταλάβει, επειδή επρόκειτο για την αιώνια σωτηρία μου: Ο Θεός γνωρίζει ότι, δεν

μπορώ για πολύ να αντιστέκομαι, και δεν με βοηθάει, παρόλο που πρόκειται να αναγκαστώ να διαπράξω την αμαρτία, που είναι ασυγχώρητη. Σύμφωνα με τη δική Του Παντοδυναμία, θα μπορούσε εύκολα να αφαιρέσει από μένα αυτόν τον εξαναγκασμό. Αλλά, δεν το κάνει... θα μπορούσε, όμως, να δει κατά πόσον εγώ είμαι σε θέση, να υπακούσω στο θέλημα Του, παρόλο που η πεποίθησή μου και η αντίληψη που έχω για την κόλαση και την κατάκριση με τρομάζουν; Αυτό θα μπορούσε να είναι αληθινό!... Έφτανα ξανά στο ίδιο συμπέρασμα. «Ο Θεός, σκέφθηκα, θέλει προφανώς το θάρρος μου. Αν έτσι έχει το πράγμα, και εγώ το πράττω, τότε θα μου δώσει τη χάρη Του και τον φωτισμό Του! Συγκέντρωσα, λοιπόν, όλο μου το θάρρος...» (σελίδα 45).

Και, στη συνέχεια ο Γιούνγκ ενδίδει, εν γνώσει του, στον δαιμονικό εξαναγκασμό βλάσφημων σκέψεων, στον οποίο ακολουθεί **ένα κατά δαιμονικό τρόπο πλαστό «βίωμα Χάριτος»**. Γράφει σχετικά:

«Ένωσα μια πελώρια ανακούφιση και μια απερίγραπτη λύτρωση. Στη θέση της αναμενόμενης κατάκρισης ήρθε επάνω μου χάρη, και μαζί της, μια ανέκφραστη μακαριότητα, που δεν είχα ποτέ άλλοτε γνωρίσει. Έκλαιγα από ευτυχία και ευγνωμοσύνη, που, η σοφία και η καλοσύνη τού Θεού μου είχαν αποκαλυφθεί, ύστερα από το γεγονός ότι, στη μη-εξιλεώσιμη αυστηρότητα Του, είχα λυγίσει. Αυτό μου έδωσε **το συναίσθημα ότι είχα βιώσει ένα φωτισμό...** Έμαθα, εκείνο που ο πατέρας μου δεν είχε αντιληφθεί - το θέλημα του Θεού... Γι' αυτό, ουδέποτε εκείνος είχε πειραματιστεί το θαύμα της χάρις, η οποία θεραπεύει τα πάντα και φέρνει κατανόηση σε όλα. Είχε πάρει τις εντολές της Βίβλου ως κατευθυντήρια γραμμή, πίστευε στον Θεό, όπως ακριβώς λέει η Βίβλος... αλλά, ποτέ δεν είχε γνωρίσει τον ζωντανό Θεό, ο Οποίος βρίσκεται παντοδύναμος, υπεράνω της Βίβλου και της Εκκλησίας, ο Οποίος καλεί τον άνθρωπο στη δική του ελευθερία, και τον οποίο μπορεί να εξαναγκάσει να παραιτηθεί από τις δικές του αντιλήψεις και πεποιθήσεις, προκειμένου να εκπληρώσει οπωσδήποτε τη δική Του απαίτηση. Ο Θεός, στη δοκιμασία τού ανθρώπινου θάρρους, δεν τον αφήνει να επηρεάζεται από παραδόσεις, έστω κι αν ήσαν τόσο άγιες... Ο Θεός είχε επίσης δημιουργήσει τον Αδάμ και την Εύα κατά τέτοιο τρόπο, που έπρεπε να σκέφτονται. Το έκανε αυτό, για να μάθουν να είναι υπάκουοι. Έτσι, μπορεί ο Θεός να ζητήσει και από μένα κάτι, που, από θρησκευτική παράδοση, επιθυμώ να αρνηθώ. Αλλά, υπήρξε η υπακοή, την οποία μου έφερε η χάρη, και **από το βίωμα εκείνο και έκτοτε, γνώριζα τι είναι θεία Χάρη...** Ήταν ένα τρομερό μυστικό, που είχα πειραματιστεί» (σελίδες 44-46).

ΣΤ. Μερικές ολέθριες συνέπειες

Η επιβάρυνση του Γιούνγκ από τον αποκρυφισμό και τα σκοτεινά βιώματά του στα νεανικά του χρόνια, είχαν ως αποτέλεσμα ολέθριες συνέπειες, τις οποίες τώρα θα εξετάσουμε από πιο κοντά:

1. Η σχέση του Γιούνγκ με το πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

Ιδιαίτερα, μάλιστα, ύστερα από το αποκρυφιστικό όνειρο για τον Φαλλό, όπως έχουμε αναφέρει στα προηγούμενα, ο Γιούνγκ είχε **μια έντονη αποστροφή** απέναντι στο πρόσωπο του Χριστού ήδη από τα παιδικά του χρόνια (συγκρ. Ε,1). Δηγείται ο ίδιος:

«Ο Πατέρας μου με δίδασκε προσωπικά το μάθημα της Κατήχησης, (5) που μου ήταν υπέρμετρα βαρετό. Κάποτε ξεφύλλιζα την Κατήχηση, για να βρω κάτι άλλο, παρά αυτές, που με χτυπούσαν συναισθηματικά, και εξάλλου ακατανόητες και μη ενδιαφέρουσες εξηγήσεις για τον "κυρ Ιησού"... (μια προφορά - στη Γερμανική γλώσσα- που προσφέρεται με τη μύτη και περιέχει ειρωνεία). **Η ιστορία με τον «κυρ Ιησού» μου φαινόταν πάντοτε ύποπτη, και δεν την είχα ποτέ πραγματικά πιστέψει»** (σελίδες 58 και 67).

Αντίθετα, το υπ' αριθμόν 2 (πρόσωπο μου) ένιωθε να είναι σε ουράνια συμφωνία με τον Μεσαίωνα, που ήταν προσωποποιημένο στον Φάουστ... από τον οποίο προφανώς ο Γκαίτε είχε επηρεαστεί με τον δυνατότερο τρόπο. Γι' αυτό, επίσης, κι αυτός - αυτό ήταν η μεγάλη μου παρηγοριά - ήταν μια Νο 2 πραγματικότητα. Ο Φάουστ - το ένιωθα με κάποιον τρόπο - σήμαινε για μένα περισσότερο από το αγαπητό σε μένα "Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο". Σ' αυτόν ζούσε κάτι, που και εγώ μπορούσα άμεσα να νιώσω. Ο Χριστός τού "Κατά Ιωάννην Ευαγγελίου" μου ήταν ξένος, αλλά ακόμα πιο ξένος ήταν ο Σωτήρας των άλλων τριών Συνοπτικών Ευαγγελίων. Ο Φάουστ, αντίθετα, ήταν ένα ζωντανό ισότιμο του Νο. 2, που με έπειθε για τούτο, ότι αυτός ήταν η απάντηση, που είχε δώσει ο Γκαίτε στο ερώτημα της εποχής του» (σελίδα 92).

Στην επόμενη αναφορά του, ο Γιούνγκ περιγράφει τη στάση του απέναντι στον Χριστό, την εποχή που ήταν φοιτητής, που, εύλογα επιδεινώθηκε ανάλογα, λόγω της απομάκρυνσης του από τον Θεό και από την επικοινωνία Του με παιδιά τού Θεού, καθώς και λόγω μιας έντονης απασχόλησης του με τον Φάουστ, όπως και με άλλα αποκρυφιστικά βιβλία:

«Επίσης, και οι φοιτητές της Θεολογίας, με τους οποίους συζητούσα στον Σύλλογο Τσόφινγκερ, όλοι φαίνονταν να είναι ικανοποιημένοι με την ιδέα μιας ιστορικής επιρροής, που προερχόταν από τη ζωή τού Ιησού. Αυτή η αντίληψη μου φαινόταν όχι μονάχα παρανοϊκή, αλλ' επίσης νεκρή. Δεν μπορούσα ακόμα να συμφιλιωθώ με τη θέση, που ο Χριστός έθετε ως βασική, και που έκανε αυτόν ως τη μοναδική μορφή στο δράμα ανάμεσα Θεού και ανθρώπων... **Ο "κυρ Ιησούς" ήταν για μένα αδιαμφισβήτητος ένας άνθρωπος και γι' αυτό αμφισβητήσιμος** σε σχέση με ένα απλό φερέφωνο του Αγίου Πνεύματος» (σελίδα 105).

Ύστερα από 40 χρόνια και πλέον, καθώς ο Γιούνγκ ήταν 64 χρόνων, του εμφανίστηκε ο σατανάς ως άγγελος φωτός, σε μορφή ενός αποκρυφιστικού ψευδο-Χριστού. Βέβαια, αυτό ο Γιούνγκ δεν το καταλαβαίνει. Έπειτα απ' αυτό, μπορούσε να γράψει:

«Το έτος 1939 είχα υπό την επίβλεψη μου ένα Σεμινάριο πάνω στο θέμα "Exercitia Spiritualia" του Ιγνάτιου της Λογιόλα. Ταυτόχρονα... βρισκόμουν απασχολημένος με τις μελέτες: «Ψυχολογία και Αλχημεία». Μια νύχτα ξύπνησα και είδα ένα δυνατό φως να έχει διαποτισμένο τον Εσταυρωμένο στο τέλος τού κρεβατιού (...) είδα, το σώμα του να είναι από χρυσάφι πράσινου χρώματος... Οράματα ως τέτοια μού ήσαν, εξάλλου, όχι κάτι το ασυνήθιστο, επειδή βλέπω τακτικά πλαστικές, υπναγωγικές μορφές... Όταν κατάλαβα ότι η εικόνα υποδείκνυε τα κεντρικά αλχημιστικά σύμβολα (πράσινο και χρυσαφένιο), ότι δηλαδή επρόκειτο για **μια όραση αλχημιστικού Χριστού**, παρηγορήθηκα...» (σελίδα 214).

Πιο κάτω, ο Γιούνγκ μιλάει λεπτομερώς για το έργο του «Αιών»:

«Μέσα στο "Αιών" (1951) ασχολήθηκα και πάλι με το πρόβλημα Χριστός. Εδώ με ενδιέφερε (...) μια σύγκρουση της μορφής του με την Ψυχολογία... Ήταν για μένα επίσης σημαντικό, πώς μπορούσε κανείς να προβλέψει τον Χριστό αστρολογικά, και πώς από το πνεύμα της εποχής του και μετά την παρέλευση των 2.000 χρόνων της Χριστιανικής χρονολογίας μπορούσε να κατανοηθεί... Κατά τη διάρκεια της εργασίας προέκυψε και το ερώτημα για την ιστορική μορφή τού ανθρώπου Ιησού. Αυτό (το ερώτημα) είναι στο θέμα τούτο βαρυσήμαντο, επειδή η συλλογική νοοτροπία της εποχής του (...) επικεντρώθηκε επάνω σ' αυτόν, σε έναν σχεδόν άγνωστο Ιουδαίο προφήτη. Η ιδέα - άνθρωπος της αρχαιότητας - της οποίας οι ρίζες βρίσκονται από τη μια μεριά στην Ιουδαϊκή παράδοση και από την άλλη στον Αιγυπτιακό μύθο του Ώρου (αρχαίου Αιγυπτιακού θεού τού ήλιου), είχε καταλάβει τους ανθρώπους της Χριστιανικής εποχής: επειδή, αντιστοιχούσε στο πνεύμα της εποχής. Πρέπει να υπήρξε μια προσωπικότητα προικισμένης έκτασης, που ήταν σε θέση, τη γενική, αν και ασυνείδητη, προσδοκία της εποχής της, τόσο τέλεια να εκφράσει και να παρουσιάσει. Κανέναν άλλον δεν θα μπορούσε να είναι ο φορέας ενός τέτοιου μηνύματος, παρά ακριβώς αυτός ο άνθρωπος Ιησούς» (σελίδα 215).

2. Ο Γιούνγκ κι η Θεία Ευχαριστία

Από τη σχέση τού Γιούνγκ προς τον Ιησού Χριστό, τον οποίο ποτέ δεν είχε αναγνωρίσει ως τον Υίο τού Θεού και τον μοναδικό Λυτρωτή (!), για τη Θεία Ευχαριστία δεν είχε επίσης τίποτε καταλάβει. Η πρώτη, και ταυτόχρονα η τελευταία, Θεία Ευχαριστία, στην οποία ο Γιούνγκ είχε λάβει μέρος, ήταν η συμμετοχή του στο κλείσιμο του μαθήματος της Κατήχησης, όταν ο Γιούνγκ ήταν 15 χρόνων. Τον ακούμε να το διηγείται ο ίδιος:

«Δεν είχα παρατηρήσει τίποτε από μια Θεία Ευχαριστία (communio), τίποτε από μια ένωση ή κάποιο "**γίνεσθαι έν**". **Γίνεσθαι έν**, με ποιον; Με τον Ιησού; Μα, ήταν μονάχα ένας άνθρωπος..., ο οποίος είχε πεθάνει πριν από 1860 χρόνια. (6) Για ποιον λόγο να γίνει κανείς ένα μαζί του; Ονομάζεται "Υιός Θεού": ήταν, λοιπόν, όπως φαίνεται ένας ημίθεος, όπως οι Έλληνες ήρωες - πώς μπορεί, όμως, ένας συνηθισμένος άνθρωπος να γίνει ένα μαζί του; Μιλάνε για τη «Χριστιανική Θρησκεία» μα, όμως, αυτό όλο με τον Θεό, όπως εγώ τον πειραματίστηκα, δεν έχει καμιά σχέση... Μου έγινε σιγά-σιγά σαφές ότι, **η Θεία Ευχαριστία υπήρξε για μένα μια ολέθρια εμπειρία**.

Ήταν χωρίς αποτέλεσμα, περισσότερο απ' αυτό μάλιστα: Ήταν μια απώλεια. Γνώριζα, ότι σ' αυτή την τελετή δεν θα μπορούσα να λάβω μέρος πλέον ποτέ. Για μένα δεν ήταν αυτή (η Χριστιανική Θρησκεία) μια Θρησκεία, αλλά μια απουσία τού Θεού... Η ενότητα μου με την Εκκλησία και με τον ανθρώπινο περίγυρο, όπως τα γνώριζα, με συνέτριψε.

Είχα υποστεί, όπως μου φάνηκε, τη μεγαλύτερη ήττα της ζωής μου... δεν μπορούσα πλέον να έχω μέρος στη γενική πίστη, αλλά βρέθηκα αναμειγμένος σε κάτι που δεν εκφραζόταν με λόγια, μέσα "στο μυστικό μου", το οποίο δεν μπορούσα να μοιραστώ με κανέναν. Ήταν τρομερό, και - τούτο ήταν το χειρότερο απ' όλα - χυδαίο και γελοίο, ένα ασταμάτητο διαβολικό γέλιο... η άρνηση συμμετοχής στη Θεία Ευχαριστία; Ήταν από μένα αυτή η άρνηση συμμετοχής; Είχα προετοιμαστεί με κάθε σοβαρότητα και περίμενα ελπιδοφόρα για ένα βίωμα χάρης και φωτισμού, αλλά δεν έλαβε χώρα τίποτε. Ο Θεός ήταν απών. Για όνομα του Θεού, βρέθηκα αποχωρισμένος από την Εκκλησία και την Πίστη τού πατέρα μου, και όλων των άλλων, στον βαθμό που αυτοί αντιπροσώπευαν τη Χριστιανική Θρησκεία. Είχα εκπέσει από την Εκκλησία...» (σελίδες 60-62).

3. Ο Γιούνγκ και οι ιδέες του περί Θεού

Ο Θεός τού Γιούνγκ έχει τόσο λίγη σχέση με τον Θεό της Βίβλου και με τον Κύριο μας Ιησού Χριστό, όση σχέση έχει και ο Αλλάχ των Μωαμεθανών. Ο Γιούνγκ συνήθιζε να μιλάει για τον «κόσμο τού Θεού», μέσα στον οποίο συμπεριελάμβανε, επίσης, και την αρχική του εμπειρία στον 3ο ή 4ο χρόνο της ζωής του. Ο ίδιος ο Γιούνγκ λέει:

«Η φράση "ο κόσμος τού Θεού", που για ορισμένα αυτιά ηχεί γεμάτη συναίσθημα, για μένα δεν είχε κατά κανέναν τρόπο αυτό τον χαρακτήρα. Στον "κόσμο τού Θεού" ανήκει κάθε τι "υπεράνθρωπο": Το εκτυφλωτικό φως, το σκοτάδι της αβύσσου, η παγερή απάθεια του ασύννορου σε χρόνο και χώρο και το

τρομερά παράδοξο του άλογου κόσμου της σύμπτωσης. "Θεός" ήταν για μένα το κάθε τι, όχι βέβαια ηθοπλαστικό» (σελίδα 77).

Ο Γιούνγκ, αντί για τον Θεό, μιλούσε για την «εικόνα του θεού» (Gottesbild), και κάτω από τον όρο αυτό καταλάβαινε τα ακόλουθα:

«Το ότι η θεότητα εργάζεται επάνω μας, μπορούμε να το διαπιστώσουμε μέσω της ψυχής· με τούτο, όμως, δεν μπορούμε να διακρίνουμε, αν οι επενέργειες αυτές έρχονται από τον Θεό ή από το υποσυνείδητο. Είναι δύο διαφορετικά μεγέθη. Και τα δύο είναι περιορισμένες έννοιες για μεταφυσικά περιεχόμενα... Η εικόνα περί Θεού, για να ακριβολογούμε, δεν συμπίπτει αυτόχρονα με το υποσυνείδητο, αλλά με ένα ιδιαίτερο περιεχόμενο του ίδιου, δηλαδή με το αρχέτυπο του Εγώ». (Από το βιβλίο του Γιούνγκ: «Απάντηση στον Ιώβ»).

«Την εικόνα περί Θεού μπορεί κανείς να την εξηγήσει σαν έναν αντικατοπτρισμό του "Εγώ" ή και αντίστροφα, το "Εγώ" ως *imago Dei in homine* (η εικόνα του Θεού μέσα στον άνθρωπο)» (Γλωσσάριο, σελίδα 412).

Σε μια επιστολή του προς το περιοδικό «The Listener», το 1960, ο Γιούνγκ διατύπωσε τις σκέψεις του ως εξής:

«Δεν έχω ανάγκη να πιστεύω στον Θεό· γνωρίζω. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει: Γνωρίζω ότι υπάρχει ένας συγκεκριμένος Θεός, ο Δίας, ο Γιαχβέ, ο Αλλάχ, ο Τριαδικός κ.ο.κ., αλλά περισσότερο: Γνωρίζω, ότι έχω έρθει αντιμέτωπος με έναν παράγοντα, ο οποίος καθ' εαυτόν είναι άγνωστος και τον οποίο εγώ ονομάζω "Θεό".

Τον σκέφτομαι, τον επικαλούμαι τόσο συχνά καθώς βρίσκομαι σε αγωνία ή σε θυμό και εκφέρω το όνομα του, και τόσο συχνά, καθώς αυθαίρετα λέω: Αχ, Θεέ. Με το όνομα του χαρακτηρίζω το κάθε τι, ό,τι από τον δρόμο που εγώ σκέφτηκα διαπερνάει δυνατά και αλύπητα, κάθε τι, που γκρεμίζει τις προσωπικές αντιλήψεις, τα σχέδια και τους σκοπούς, και που, κατά τη διάρκεια της ζωής μου, με αγγίζουν βαθιά - είτε για το καλό είτε για το κακό».

Με βάση τα δικά του «βιώματα για τον Θεό», που, καθώς προαναφέρθηκε, όταν ήταν 12 χρονών τού μεταδόθηκαν, ο Γιούνγκ εννοεί ότι, ο Θεός είναι κάτι το εξαναγκαστικό. Κι ακόμα, ότι, είναι η αιτία τού κακού και του πόνου, ο Θεός, δηλαδή, είχε την πρόθεση, ο Αδάμ και η Εύα να αμαρτήσουν. Ο Γιούνγκ φτάνει έπειτα, μέσα στην αποτύφλωσή του και την ιταμότητα, στην ακόλουθη διακήρυξη:

«Ποιος φταίει γι' αυτή την αμαρτία; Σε τελευταία ανάλυση είναι ο Θεός, ο οποίος έφτιαξε τον κόσμο και... την αμαρτία του, και ο οποίος εν Χριστώ πρέπει να υποφέρει την ανθρώπινη τύχη» (σελίδα 220).

«Γιατί δεν (φιλονικούσε ο πατέρας μου) με τον Θεό, τον σκοτεινό *auctor rerum creatarum* (υποκινητή των δημιουργημένων πραγμάτων), τον μόνον, που είναι πραγματικά υπεύθυνος για τον πόνο μέσα στον κόσμο;» (σελίδα 98).

Στα βιβλία του: «Απάντηση στον Ιώβ» και «Αιών» ο Γιούνγκ ανέπτυξε μια αμφιταλαντευόμενη εικόνα περί Θεού: Με μια φωτεινή και μια σκοτεινή πλευρά.

4. Η θέση τού Γιούνγκ απέναντι στην Αγία Γραφή και την Πίστη

Η Βίβλος, ο Λόγος τού Θεού, ήταν βέβαια για τον Γιούνγκ ένα σφραγισμένο βιβλίο. Δεν αρεσκόταν σ' αυτό, όπως λέει ο ίδιος, επειδή: «...στις Βιβλικές αφηγήσεις, οι οποίες, λόγω των λίγο πιστευτών διηγήσεων περί θαυμάτων, μου ήσαν εξαιρετικά ανιαρές» (σελίδα 78).

Έχουμε ήδη δει στα προηγούμενα, με ποιον τρόπο ο Γιούνγκ είχε γνωρίσει και είχε «πειραματιστεί» τον Θεό, χωρίς την Αγία Γραφή τού Θεού και χωρίς, βέβαια, τον Ιησού Χριστό. Αυτό το επιβεβαιώνουν και τα ακόλουθα λόγια του:

«Με τη θεολογική θρησκεία δεν μπορούσα να κάνω τίποτε, επειδή δεν αντιστοιχούσαν στη δική μου εμπειρία περί Θεού (σ.σ. εννοεί στο 12ο χρόνο της ζωής του). Χωρίς ελπίδα για γνώση, απαιτεί να πιστεύουμε... Ως βασική αμαρτία της Πίστης μου φάνηκε το γεγονός ότι, αυτή (δηλαδή, η Πίστη) προκαταλάμβανε την πείρα» (σελίδα 99).

5. Το μέτρο τού Γιούνγκ - Η αυτοκαλούμενη εμπειρία του περί Θεού εξαιτίας της βλασφημίας του απέναντι του Θεού.

Συναντάμε κάθε τόσο τα βαρυσήμαντα αποτελέσματα της δαιμονικής «εμπειρίας περί Θεού», και με ποιον τρόπο αυτή επηρεάζει τη νοοτροπία, τη σκέψη και τις πράξεις τού Γιούνγκ. Αυτή η «εμπειρία» γίνεται, ανάμεσα σε άλλα, το μέτρο για τον Λόγο τού Θεού και για τη θεολογία, για τον πατέρα του, για άλλους θεολόγους και για τα κηρύγματα τους. Οδηγούσε σε ένα αίσθημα ανωτερότητας έναντι όλων των άλλων Χριστιανών, οι οποίοι δεν είχαν να δείξουν μια τέτοια «εμπειρία περί Θεού». Και μια που στην κοντινή του συγγένεια συγκαταλέγονται οκτώ κήρυκες, ο Γιούνγκ είχε ακούσει πολλά κηρύγματα και συζητήσεις. Ας δούμε τι ο ίδιος λέει για όλα αυτά:

«Σ' αυτό είχα πάντοτε την αίσθηση: "Ναι, ναι, αυτό είναι εξαιρετικά ωραίο". Αλλά, πώς συμπεριφέρεται με το μυστήριο; Είναι, βέβαια, και το μυστήριο της Χάρης. Δεν ξέρετε τίποτα γι' αυτό. Δεν

ξέρετε ότι, ο Θεός θέλει εγώ να κάνω μάλιστα το άδικο, να σκέφτομαι το καταραμένο, προκειμένου να πειραματιστώ τη χάρη Του. Κάθε τι, που οι άλλοι έλεγαν, δεν με άγγιζε» (σελίδες 47επ).

«Τότε, ήρθαν, επίσης, βαθιές αμφιβολίες για το κάθε τι, για ό,τι έλεγε ο πατέρας μου. Όταν τον άκουγα να κηρύττει για τη χάρη, σκεφτόμουν πάντοτε την εμπειρία μου» (σελίδα 48).

«Η Εκκλησία μου γινόταν διαρκώς μια βασανιστική ταλαιπωρία, επειδή εκεί κήρυτταν δυνατά - για τον Θεό, ποιους σκοπούς Εκείνος έχει, τι Εκείνος κάνει... Απ' αυτά, μπορούσα να συμπεράνω, ότι ήταν φανερό πως κανένας δεν γνώριζε για το μυστήριο, ούτε κι αυτός ο κήρυκας... Γι' αυτό ήμουν σίγουρος, ότι αυτός ήταν ο ανάποδος δρόμος, προκειμένου να φτάσουμε στον Θεό, επειδή γνώριζα από πείρα ότι, η Χάρη δίνεται μονάχα σε κείνον, ο οποίος εκπληρώνει απαραίτητα το θέλημα του Θεού. Αυτό μεν το κήρυτταν, επίσης, αλλά πάντοτε με την προϋπόθεση ότι το θέλημα του Θεού γίνεται γνωστό μέσω αποκάλυψης. Σε μένα, αντίθετα, μου φαινόταν το πλέον γνωστό... Γινόμουν πάντοτε πιο σκεπτικιστής, και τα κηρύγματα του πατέρα μου και των άλλων μου γίνονταν οδυνηρά... Ο Θεός είχε δημιουργήσει έτσι τους ανθρώπους, ώστε έπρεπε να αμαρτάνουν, και, παρ' όλα αυτά, απαγορεύει την αμαρτία και την τιμωρεί με αιώνια καταδίκη στην κόλαση της φωτιάς... Μου γινόταν όλο και περισσότερο αμφίβολο και περισσότερο τρομερό, όταν "ο αγαθός Θεός", η αγάπη τού Θεού προς τον άνθρωπο, και εκείνη του ανθρώπου προς τον Θεό, στα θερμά κηρύγματα του πατέρα μου απαιτούνταν και συστήνονταν. Η αμφιβολία ζύπναγε μέσα μου: Να γνωρίζει, άραγε, για ποιο πράγμα μιλάει; Θα μπορούσε εμένα, ως γιο του, να αφήσει να με σφάζουν ως θυσία ανθρώπου, όπως τον Ισαάκ ή να με παραδώσουν σε ένα άδικο δικαστήριο, που θα με σταύρωναν, όπως τον Ιησού; Όχι, αυτό δεν μπορούσε να το κάνει. Επομένως, δεν θα μπορούσε στην ανάγκη να εκπληρώσει το θέλημα του Θεού, που, όπως δείχνει η Αγία Γραφή, μπορεί να είναι αυτόχρονα τρομερό» (σελίδες 51-52).

Και, όπως είναι φυσικό, έρχεται γρήγορα μετά σε ρήξη των σχέσεων του με τον πατέρα του. Πάνω σ' αυτό, ο ίδιος ο Γιούνγκ γράφει τα ακόλουθα:

«Κατά τα χρόνια 1892-1894 έλαβε χώρα μια σειρά ζωντανών συζητήσεων με τον πατέρα μου... Μου φάνηκε σχεδόν αδιανόητο, ότι αυτός, την εμπειρία με τον Θεό, την πιο φανερή όλων των εμπειριών, δεν ήθελε να την αποκτήσει...

Ίσως, θα μπορούσα να το φανερώσω, αν ήταν σε θέση να κατανοήσει την άμεση εμπειρία με τον Θεό. Αλλά, στις συζητήσεις μου μαζί του, δεν είχα φτάσει τόσο μακριά... Αυτές οι άκαρπες συζητήσεις εξόργιζαν κι αυτόν κι εμένα, και τελικά αποσυρόμασταν. Η θεολογία αποξένωσε τον πατέρα μου κι εμένα... Ήμουν συγκλονισμένος, επειδή είχα δει, πόσο είχε παραδοθεί χωρίς ελπίδα στην Εκκλησία και στη θεολογική σκέψη. Τον είχε άπιστα εγκαταλείψει, αφού όλες οι δυνατότητες γι' αυτόν να φτάσει άμεσα στον Θεό, είχαν αμαρτωθεί.

Τώρα, κατάλαβα βαθύτατα την εμπειρία μου: Ο ίδιος ο Θεός... απαρνήθηκε τη Θεολογία και την Εκκλησία που χτίστηκε επάνω της» (σελίδες 97-98).

6. Ο Γιούνγκ και ο Φάουστ του Γκαίτε

Ο Γιούνγκ διέρρηξε τις σχέσεις του με τη Χριστιανική Πίστη, με την Εκκλησία και με τον πατέρα του, όταν ήταν ακόμα 15 χρόνων. Ακριβώς τότε, την εποχή που - όπως έλεγε - «έψαχνε για την αλήθεια», ήταν που έγινε αυτό που γράφει ο ίδιος:

«Όταν η μητέρα μου, δηλαδή η προσωπικότητά της υπ' αριθ. 2, ξαφνικά, και χωρίς καμιά περαιτέρω προειδοποίηση, μου είπε: "Πρέπει να διαβάσεις μια φορά τον Φάουστ τού Γκαίτε"... Και έψαξα να βρω τον Φάουστ. Έρρευσε μέσα στην ψυχή μου **σαν ένα θεραπευτικό βάλσαμο**. Επιτέλους, ένας άνθρωπος σκέφθηκα, που παίρνει στα σοβαρά τον διάβολο και μάλιστα κλείνει μαζί του μια συνθήκη αίματος με τον Αντίπαλο... Επιτέλους, είχα βρει την επιβεβαίωση ότι, υπήρχαν πραγματικά άνθρωποι ή ότι, υπήρξαν και στο παρελθόν, που είχαν δει τον Πονηρό και την παγκόσμια δύναμη μετασχηματισμού, κι ακόμα περισσότερο, δηλαδή, τον μυστηριώδη ρόλο, που αυτός παίζει στη λύτρωση των ανθρώπων από το σκοτάδι και τον πόνο. Μέχρι του σημείου αυτού **ο Γκαίτε έγινε σε μένα προφήτης...**» (σελίδες 65-66).

Έχουμε ήδη περιγράψει με ποιον τρόπο ο Κ. Γκ. Γιούνγκ ένωσε «γνώριμος» μέσα στο έργο τού Γκαίτε, τον Φάουστ, και πώς περιέγραψε ο ίδιος την εσωτερική του διχογνωμία.

Έχουμε ήδη μνημονεύσει την εσωτερική του διάσπαση. Εντούτοις, δεν πρέπει κανείς να μπερδέψει την εσωτερική του διαμάχη ανάμεσα στα δύο αναφερόμενα πρόσωπα, μέσα του, τα υπ' αριθ. 1 και υπ' αριθ. 2, με εκείνον τον αγώνα που αναφέρεται στο 7ο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους Επιστολής, ανάμεσα δηλαδή στην παλιά και νέα φύση ενός παιδιού τού Θεού. Όταν ο Φάουστ λέει: «Δύο ψυχές αντιμάχονται, αχ, μέσα στα στήθια μου», τούτο δεν έχει την παραμικρή σχέση με τη Ρωμαίους, κεφ. 7, και τις παρεμφερείς ιδέες τού Γιούνγκ.

Η προσωπικότητα του, η υπ' αριθ. 2, ή ο δικός του «Μεμφιστοφελής», ο δικός του «Ζαρατούστρα» ή η «Σκιά», ήταν ένας δικός του «δαίμονας», όπως ο ίδιος ο Γιούνγκ είχε ονομάσει ορισμένες φορές αυτό το πρόσωπο. Οι δικές του αποκαλούμενες «εσωτερικές εικόνες» ή «οι φαντασιώσεις τού ασυνείδητου» αποτελούνταν από δαιμονικές παραστάσεις.

7. Ο Γιούνγκ κι η μελέτη της Φιλοσοφίας

Από τότε που ο Γιούνγκ ως 15χρονος διέρρηξε ενσυνειδήτα τους δεσμούς του με τη Χριστιανική Πίστη και την Εκκλησία, αναζήτησε - κατευθυνόμενος από τον εχθρό του Θεού - να γεμίσει το κενό που δημιουργήθηκε μέσα του, με κοσμική, αποκρυφιστική βιβλιογραφία. Και στο σημείο αυτό έφτανε πάντοτε όλο και βαθύτερα μέσα σε μια αντιβιβλική, αποκρυφιστική σκέψη. Τι λέει πάνω σ' αυτό η Βίβλος; «Καθώς αποδοκίμασαν να έχουν επίγνωση του Θεού, τους παρέδωσε ο Θεός σε αδόκιμον νου, ώστε να πράττουν τα μη πρόποντα» (Ρωμαίους 1/28).

Μέσω του Φάουστ, ο Γιούνγκ έφτασε στον στρόβιλο της φιλοσοφίας. Έλεγε ο ίδιος:

«Στις παραδόσεις μου ανακάλυψα ότι ο Φάουστ υπήρξε ένα είδος φιλοσόφου... Ίσως, σκέφθηκα, υπήρχαν φιλόσοφοι, οι οποίοι είχαν κάνει σκέψεις πάνω στα ερωτήματα μου, και που θα μπορούσαν να μου ανοίξουν τα μάτια... Έτσι, διάβασα μια μικρή εισαγωγή στην ιστορία της φιλοσοφίας, και μ' αυτό τον τρόπο απέκτησα μια γενική εικόνα πάνω σε όλα αυτά για τα οποία είχαν γίνει σκέψεις. Προς ικανοποίηση μου, βρήκα ότι πολλές από τις δικές μου παραστάσεις είχαν ήδη άλλες, συγγενικές, μέσα στην ιστορία... Αυτή η φιλοσοφική εξέλιξη απλώθηκε από τον 17ο χρόνο της ηλικίας μου μέχρι τα χρόνια των σπουδών μου στην Ιατρική» (σελίδες 66, 73 και 75).

«Η μεγάλη ανακάλυψη» των ερευνών για τον μαθητή Γιούνγκ ήταν ο **φιλόσοφος Σοπενχάουερ**. Οι σκοτεινές περιγραφές του Σοπενχάουερ βρήκαν την ένθερμη επικρότηση του Γιούνγκ, όχι όμως και τη λύση των προβλημάτων του. Για το θέμα αυτό, έγραφε:

«(Ο Σοπενχάουερ) είπε καθαρά, ότι η γεμάτη βάσανα πορεία της ανθρώπινης ιστορίας και η αγριότητα της φύσης είχαν στη βάση τους ένα σφάλμα, δηλαδή, την τυφλότητα του "Θέλω" εκείνου που έφτιαξε τον κόσμο... Ήταν σίγουρο για μένα, ότι αυτός (ο Σοπενχάουερ) με τη λέξη "Θέλω" εννοούσε ουσιαστικά τον Θεό, τον Δημιουργό, και τον Οποίο χαρακτήρισε ως «τυφλόν». Μια που εγώ γνώριζα εκ πείρας ότι ο θεός δεν θα θιγόταν με καμιά βλασφημία, αλλά αντίθετα μάλιστα κα την απαιτούσε, ώστε, όχι μονάχα να έχει τη φωτεινή και θετική πλευρά του ανθρώπου, αλλ' επίσης και εκείνη του σκότους και της εναντίωσης στη θεότητα, γι' αυτό ο Σοπενχάουερ δεν μου προξένησε καμιά ενόχληση. Τούτο, μάλιστα, από τα γεγονότα το θεώρησα ως μια δικαιολογημένη κρίση...» (σελ/δες 74-75).

Μέσω του Σοπενχάουερ, ο Γιούνγκ έφτασε στον **Καντ**.

«Η θεωρία της γνώσης του Καντ - έλεγε - ήταν για μένα μια κατά το δυνατόν ακόμα μεγαλύτερη διαφώτιση από ό,τι σήμαινε η "πεσιμιστική" κοσμοθεωρία του Σοπενχάουερ» (σελίδα 75).

Για τα χρόνια των σπουδών του είπε, ανάμεσα σε άλλα: «Μονάχα τις Κυριακές μπορούσα να μελετήσω τον Καντ, Διάβαζα, επίσης, με μεγάλο ζήλο τον E. von Hartmann. Δεν άργησα, επίσης, να διαβάσω και το «Τάδε έφη Ζαρατούστρα» του **Νίτσε**. Αυτό ήταν, όπως και ο Φάουστ του Γκαίτε, μια δυνατή εμπειρία» (σελίδα 109).

Ο Έντουαρντ φον Χάρτμαν, τον οποίο αναφέρει εδώ ο Γιούνγκ, ήταν που, στο βιβλίο του «*Η Φιλοσοφία του Υποσυνειδήτου*», δέχθηκε, δηλαδή, ότι ένα τεράστιο ασυνείδητο θέλημα υπήρξε η βάση κάθε όντος, που ενεργεί μέσα από έναν τρομερά μεγάλο παραλογισμό, από τον οποίο ο ίδιος ο εχθρός του ξεπήδησε, ένας μεγάλος «Οκτάπους». Πάνω σ' αυτή την υπόθεση της φαντασίωσης του φον Χάρτμαν, χρόνια αργότερα, έχτισε ο Φρόντ τη θεωρία του για την προσωπικότητα. Όμως, ούτε ο Φρόντ ούτε ο Γιούνγκ είναι οι «εφευρέτες» της διδασκαλίας του αυτοκαλούμενου Υποσυνειδήτου.

8. Ο Γιούνγκ κι ο Πνευματισμός

Σοβαρό σημάδι και αποτέλεσμα αποκρυφιστικών επιβαρύνσεων αποτελεί το γεγονός όταν κάποιος δείχνει να έχει μεγάλο ενδιαφέρον και έντονη προσκόλληση στην αποκρυφιστική φιλολογία, και μάλιστα στην άσκηση αποκρυφιστικών τελετουργιών. Έτσι, ακριβώς συνέβαινε και με τον Γιούνγκ. Δεν ήταν μονάχα εμβριθής γνώστης της αποκρυφιστικής φιλολογίας, αλλά ασκούσε και μια έντονη αποκρυφιστική και πνευματιστική δραστηριότητα.

Στο τέλος του Β' Εξαμήνου των σπουδών του, ο Γιούνγκ ανακάλυψε στη βιβλιοθήκη του πατέρα του ένα βιβλιαράκι περί εμφανίσεων των πνευμάτων, το οποίο περιείχε και το ιστορικό ξεκίνημα του πνευματισμού. Το είχε γράψει ένας θεολόγος. Ο Γιούνγκ έλεγε για το θέμα αυτό:

«Όσο παράξενα και αμφίβολα κι αν μου φαίνονταν όλα αυτά, οι παρατηρήσεις των πνευματιστών ήσαν, εντούτοις, για μένα οι πρώτες περιγραφές για αντικειμενικά ψυχικά φαινόμενα... Διάβασα, λοιπόν, ολόκληρη τη φιλολογία, που τότε είχα στη διάθεση μου γύρω από τον πνευματισμό... Βρήκα αυτού του είδους τις δυνατότητες και ελκυστικές... Έκαναν όμορφη τη ζωή μου στο πολλαπλάσιο... Θάπρεπε π.χ. τα όνειρα να είχαν σχέση με τα πνεύματα; Εκείνο του Καντ, "Όνειρα ενός οραματιστή πνευμάτων" μου ήρθε κουτί-γρήγορα, μάλιστα, ανακάλυψα και τον Karl Duprel... και διάβασα 7 ύμνους του Swedenborg... η Μητέρα μου (το πρόσωπο, υπ' αριθ. 2), ήταν σύμφωνη με τον ενθουσιασμό μου...» (σελίδα 106).

Καθώς ο Γιούνγκ μια φορά, το 1895, ήταν στο σπίτι του και μελετούσε μέσα στο ιδιαίτερο δωμάτιο του, κάτω - στο υπνοδωμάτιο - λάβαιναν χώρα αποκρυφιστικά φαινόμενα. Ο τότε φοιτητής της Ιατρικής έγραφε για τα γεγονότα αυτά τα εξής:

«Μερικές εβδομάδες αργότερα, έμαθα από κάποιους συγγενείς, ότι από αρκετό καιρό ασχολούνταν με τη μετακίνηση τραπεζιών, και ότι είχαν ένα νεαρό κοριτσάκι ηλικίας κατά τι μεγαλύτερο των 15 χρόνων, που χρησιμοποιούσαν ως μέντιουμ... Καθώς το άκουσα αυτό, σκέφθηκα αμέσως τις δικές μας παράξενες εμφανίσεις και υπέθεσα, ότι είχαν σχέση μ' αυτό το μέντιουμ. Αρχισα, λοιπόν, μαζί με το κοριτσάκι αυτό και άλλους ενδιαφερόμενους να έχω τακτικά, κάθε Σάββατο βράδυ, πνευματιστικές συνεδρίες. Τα αποτελέσματα ήσαν μηνύματα και χτυπήματα στους τοίχους, κι επάνω στο τραπέζι... Έστρεψα την προσοχή μου προς το περιεχόμενο των μηνυμάτων (των χτυπημάτων στον τοίχο). Τα αποτελέσματα αυτών των παρατηρήσεων τα παρέθεσα στη διδακτορική μου διατριβή» (σελίδα 113).

Η διδακτορική διατριβή τού Γιούνγκ, που μόλις μνημονεύσαμε, η οποία είχε τον τίτλο: «Για την ψυχολογία και παθολογία των αυτοκαλούμενων αποκρυφιστικών φαινομένων», στηριζόταν, επομένως, επάνω σε πνευματιστικές συνεδρίες, στις οποίες σύχναζε για δύο ολόκληρα χρόνια. Το μέντιουμ, που κι αυτό έχουμε ήδη μνημονεύσει, ήταν η εξαδέλφη τού Γιούνγκ. Πέθανε σε ηλικία 26 χρόνων από φυματίωση. Ο Γιούνγκ έγραψε γι' αυτήν τα ακόλουθα:

«Την είχα ξαναδεί για άλλη μια φορά, όταν ήταν 24 χρόνων, και ήμουν διαρκώς εντυπωσιασμένος από την ανεξαρτησία της και την ωριμότητα της προσωπικότητάς της. Μετά τον θάνατό της έμαθα ότι, τους τελευταίους μήνες της ζωής της, ο χαρακτήρας της φθειρόταν σιγά-σιγά, και έφτασε τελικά στο στάδιο ενός παιδιού δύο χρόνων, μέσα δε σ' αυτή την κατάσταση παραδόθηκε στον τελευταίο της ύπνο» (σελίδα 114).

Για τον Γιούνγκ αυτό δεν αποτέλεσε αφορμή για αφύπνιση και δεν σήμανε γι' αυτόν μια ακόμα προειδοποίηση, ώστε μελλοντικά, να στρέψει τις πλάτες προς τον πνευματισμό. Η αντίδραση του ήταν η ακόλουθη:

«Αυτό υπήρξε συνολικά το μεγάλο βίωμα, το οποίο αναίρεσε ολόκληρη την προηγούμενη φιλοσοφία μου, και μου έδωσε τη δυνατότητα για μια ψυχολογική θέση. Πειραματίστηκα κάτι το αντικειμενικό για την ανθρώπινη ψυχή...» (σελίδα 114).

Ύστερα από τον θάνατο της γυναίκας του, την είδε σε ένα όνειρο. Το όνειρο αυτό τού ήταν «σαν μια οπτασία». Φορούσε το φόρεμα, «που εκείνη - πριν από πολλά χρόνια - είχε ράψει στην εξαδέλφη μου, το μέντιουμ» (σελίδα 300).

Z. Ο Γιούνγκ κι οι αποκρυφιστικές του εμπνεύσεις

Από παιδί ακόμη, η ζωή τού Γιούνγκ ήταν σε αύξοντα βαθμό γεμάτη από αποκρυφιστικά όνειρα και οπτασίες, τα οποία εκείνος χαρακτήριζε ως «εικόνες» ή «εικόνες της φαντασίας». Πέρα απ' αυτές πρέπει να προστεθεί και ένας μεγάλος αριθμός από αποκρυφιστικές σκέψεις, από εσωτερικές φωνές και από βιώματα αποκρυφιστικά. Όλα αυτά έγιναν η κυρία πηγή των γραπτών του. Εκτός, όμως, απ' αυτά, ο Γιούνγκ κατευθυνόταν και από πνευματιστικά και μαντικά φαινόμενα (μέσω της τεχνικής της μαντείας).

Όπως έχουμε ήδη ξαναπεί, ο Γιούνγκ - από τα πολύ μικρά του χρόνια κιόλας - ένιωθε ότι αποτελείτο «από δύο προσωπικότητες». Τη διαβεβαίωση για το γεγονός αυτό την πήρε μέσω των έργων τού Γκαίτε, «Φάουστ», και του Νίτσε, «Ζαρατούστρα». Την προσωπικότητα υπ' αριθμόν 2 την ονόμασε ο ίδιος αργότερα «πνεύμα» ή «φάντασμα», ακόμη μάλιστα και δικό του «δαίμονα». Με πλήρη επίγνωση, ο Γιούνγκ άφηγε τον εαυτό του να οδηγείται απ' αυτή την προσωπικότητα την υπ' αριθμόν 2· δηλαδή, οδηγείτο από τον δικό του δαίμονα. Ο ίδιος γράφει σχετικά:

«Μέσα στη ζωή μου η προσωπικότητα υπ' αριθμόν 2 έπαιζε τον κεντρικό ρόλο, και προσπαθούσα πάντοτε να αφήνω ελεύθερο τον δρόμο σε ό,τι ήθελε να φέρει - από μέσα - προς εμένα (σελίδα 51).

«Το όνειρο αυτό (κατά την εποχή των σπουδών μου) σήμαινε για μένα έναν μεγάλο φωτισμό: Τότε, γνώρισα ότι η προσωπικότητα υπ' αριθμόν 1 ήταν ο δέκτης τού φωτός, και η υπ' αριθμόν 2 ακολουθούσε σαν μια σκιά... Δεν είχα καμιά αμφιβολία ότι η υπ' αριθμόν 2 είχε κάποια σχέση με την παραγωγή των ονείρων... Η προσωπικότητα υπ' αριθμόν 2 ήταν στην πραγματικότητα ένα «φάντασμα», δηλαδή, ένα πνεύμα, που ήταν ισχυρό μέσα στη δύναμη του κόσμου του σκότους» (σελίδες 93-94).

«Όλα τα γραπτά μου είναι, με άλλα λόγια εντολές εκ των έσω· προέρχονταν υπό την επήρεια ενός μοιραίου εξαναγκασμού. Ό,τι έγραφα, μου ερχόταν πειστικά εκ των έσω. Το πνεύμα που με οδηγούσε, το άφηνα να εκφράζεται με τα δικά μου λόγια» (σελίδες 225).

«Υπήρχε μέσα μου μια δαιμονική δύναμη...» (σελίδες 790).

«Ένας δαίμονας υπήρχε μέσα μου, ο οποίος σε τελευταία ανάλυση ήταν και ο αποφασιστικός παράγοντας. Πετούσε από πάνω μου, και όταν ήμουν αδιάφορος· κι αυτό έτσι, επειδή πιεζόμουν από τον δαίμονα. Δεν μπορούσα ποτέ να σταματήσω σ' εκείνο που είχα καταφέρει να φτάσω. Έπρεπε να βιαστώ για πιο πέρα, προκειμένου να προφτάσω την οπτασία... Είχα σκοντάψει επάνω σε πολλούς ανθρώπους και, μόλις έβλεπα ότι δεν με καταλάβαιναν, είχε τελειώσει για μένα το ζήτημα. Δεν είχα - εκτός από τους ασθενείς μου - καθόλου υπομονή με τους ανθρώπους. Πάντοτε έπρεπε να ακολουθώ τον εσωτερικό νόμο, που μου είχε εναποτεθεί και δεν μου άφηνε καμιά ελευθερία επιλογής... Ως δημιουργικός άνθρωπος είναι κανείς παραδομένος, όχι ελεύθερος, αλλά δεμένος και κατευθυνόμενος από τον δαίμονα... Η έλλειψη ελευθερίας μου προξενούσε μια μεγάλη λύπη... Ο δαίμονας, όμως, τα κατάφερε, ώστε να την ξεπερνά... ίσως μπορούσα να

πω: Έχω ανάγκη από ανθρώπους σε μεγαλύτερο βαθμό από ό,τι οι άλλοι και, ταυτόχρονα, σε λιγότερο. Όπου ενεργεί το δαιμόνιο, είναι κανείς πολύ κοντά, αλλά και πολύ μακριά. Μόνο όπου αυτό σιωπά, μπορεί ο άνθρωπος να έχει μια ισορροπία. Ο δαίμονας και η δημιουργικότητα είχαν σε μένα αδιάστατα και αδυσώπητα επιβληθεί...» (σελίδες 358-359).

Στη συνέχεια, θα γίνουμε μάρτυρες και άλλων πηγών εμπνεύσεων του Γιούνγκ, τις οποίες και θα παρακολουθήσουμε.

1. Οι αποκρυφιστικές εμπνεύσεις τού Γιούνγκ στα νεανικά του χρόνια

Έχουμε ήδη γνωρίσει μια σειρά από αποκρυφιστικά όνειρα, οπτασίες και βιώματα του Γιούνγκ, που είχε κατά τα παιδικά του χρόνια, αλλά και κατά τα νεανικά του χρόνια ή και κατά τα χρόνια των σπουδών του. Αυτά τον επηρέαζαν όχι μόνον τότε, αλλά τον επηρέαζαν και σε ολόκληρη τη ζωή του. Σχετικά μ' αυτά, ο Γιούνγκ γράφει:

«Δεν ξέρω, τι είναι εκείνο που προκάλεσε το γεγονός, ότι μπορώ να αντιλαμβάνομαι εγώ τον ρου της ζωής. Ήταν, βέβαια, αυτό το ίδιο το υποσυνείδητο. Ίσως να ήσαν και τα προηγούμενα όνειρα. Με είχαν ήδη εξαρχής καθορίσει. Η γνώση για τα συμβαίνοντα στο βάθος μου είχαν προσχηματίσει σε μένα τις σχέσεις μου με τον κόσμο. Αν δούμε το πράγμα βαθύτερα, μου ήσαν ήδη τέτοια στα παιδικά μου χρόνια, όπως μου είναι ακόμη και σήμερα. Ως παιδί ένιωθα μοναξιά, και νιώθω έτσι ακόμη και σήμερα, επειδή γνωρίζω πράγματα και μπορώ να τα καταδείξω, για τα οποία οι άλλοι προφανώς δεν γνωρίζουν τίποτε, και ως επί το πλείστον δεν θέλουν να γνωρίζουν... Η μοναξιά μου ξεκίνησε με τα βιώματα που είχα στα παλιά όνειρα μου και έφτασα στο απόγειο κατά την εποχή που ασχολούμουν με το υποσυνείδητο... Είναι σημαντικό ότι εμείς έχουμε ένα μυστικό, και την προαίσθηση, για κάτι που είναι δυνατόν να γνωριστεί. Γεμίζει τη ζωή με κάτι απρόσωπο, με κάτι που ανήκει στη σφαίρα της θεότητας» (σελίδες 357-358).

2. Ο Γιούνγκ και οι αποκρυφιστικές του εμπνεύσεις κατά τα χρόνια 1912-1918

Το βιβλίο του Γιούνγκ «Μεταβολές και Σύμβολα του Λίμπιντο», όπως έχουμε ήδη προαναφέρει, οδήγησε στην οριστική ρήξη του με τον Σίγκμουντ Φρόυντ, με τον οποίο είχε, εκτός από μια επαγγελματική, και μια αχαλίνωτη σχέση. «Υστερα από τον χωρισμό μου με τον Φρόυντ, είχα για ένα διάστημα μια εσωτερική αβεβαιότητα, μάλιστα είχα αρχίσει να αποπροσανατολίζομαι. Αισθανόμουν ολοκληρωτικά μετέωρος, επειδή δεν είχα βρει ακόμη τη δική μου θέση» (σελίδα 174).

Κατά την εποχή των Χριστουγέννων του 1912ο Γιούνγκ είχε ένα όνειρο, το οποίο τότε δεν ήξερε ακόμη να το εξηγήσει. Πίστευε ότι δεν του έμενε καμιά άλλη επιλογή, παρά να περιμένει, να συνεχίσει τη ζωή του και να προσέχει τη φαντασία του (σελίδα 175). Ύστερα από μερικά ακόμη όνειρα, κατά το έτος 1912, ο Γιούνγκ άρχισε να τα μαζεύει ως λιθάρια και μ' αυτά να χτίζει, όπως έκανε κι όταν ήταν ακόμη παιδί με τα μικροαντικείμενα που έπαιζε. Ο ίδιος γράφει για όλα αυτά:

«Το χτίσιμο ήταν μόνο η αρχή. Ένα ρεύμα από εικόνες της φαντασίας άρχισε να ξεχύνεται μέσα μου, τις οποίες αργότερα κατέγραψα προσεκτικά. Αυτός ο τύπος των συμβάντων συνέχισε να λαβαίνει χώρα σε μένα. Όταν κάποτε στη ζωή μου δεν προχωρούσα, ζωγράφιζα μια εικόνα ή επεξεργαζόμουν τα λιθάρια, κι αυτό ήταν πάντοτε μια τελετουργία εισόδου (rite d' entree) για τις επόμενες σκέψεις και εργασίες. Όλα όσα αυτό τον χρόνο (1957) έγραψα... έχουν προέλθει από την εργασία που έκανα με τα λιθάρια, ύστερα από τον θάνατο της γυναίκας μου (1955)» ("σελίδες 177-178).

Κατά το τέλος τού 1913 μέχρι τον Ιούλιο του 1914, του παρουσιάστηκαν τρομερά οράματα. Ο Γιούνγκ, που ήταν ο ίδιος ένα μέντιουμ, στο να βλέπει, να ακούει και να γράφει καθ' υπαγόρευση μηνύματα από τον υπερβατικό κόσμο, λέει σχετικά μ' αυτά:

«Ήταν ένα ασταμάτητο ρεύμα από εικόνες της φαντασίας... Στεκόμουν αβοήθητος μέσα σε ένα είδος ξένου κόσμου... Ζούσα συνεχώς με μια έντονη ένταση, και μου φαινόταν, σαν να έπεφταν τεράστιοι όγκοι επάνω μου. Μια θύελλα προξενούσε μια άλλη. Το ότι άντεξα, ήταν ζήτημα μιας κτηνώδους δύναμης. □λλοι, ύστερα από κάτι τέτοιο, θα είχαν σπάσει. Ο Νίτσε, επίσης ο Hölderlin και πολλοί άλλοι. Αλλά, μέσα μου υπήρχε μια δαιμονική δύναμη...

Το συναίσθημα να υπακούω σε μια ανώτερη θέληση, όταν έμενα σταθερός στη θύελλα του υποσυνείδητου, ήταν γεγονός αναπόφευκτο και έμενα στην κατευθυντήρια γραμμή της εκτέλεσης της αποστολής. Ήμουν συχνά τόσο αναστατωμένος, ώστε, για να απαλλαγώ από τα συναισθήματα, έκανα ασκήσεις Γιόγκα... Μόλις είχα την αίσθηση ότι ήμουν ξανά εγώ ο ίδιος, εγκατέλειπα τον έλεγχο και έδινα ξανά τον λόγο στις εικόνες και στις εσωτερικές φωνές...

Κατέγραψα τις εικόνες της φαντασίας όσο καλύτερα μπορούσα... το στυλ της γλώσσας τους μου ήταν οδυνηρό και ενάντιο στο δικό μου συναίσθημα... Δεν είχα, όμως, άλλη επιλογή, παρά να τις καταγράψω όλες με το στυλ που από το ίδιο το υποσυνείδητο είχε επιλεγεί. Μερικές φορές γινόταν έτσι, ώστε άκουγα με τα αυτιά. Έπειτα συνέβαινε, ώστε εγώ ο ίδιος άκουγα να μου ψιθυρίζονται λέξεις... Από την αρχή είχα αντιληφθεί την αντιπαράσταση με το υποσυνείδητο ως ένα επιστημονικό πείραμα, που εγώ ο ίδιος πειραματιζόμουν με τον εαυτό μου και που για το αποτέλεσμα του είχα ζωηρό ενδιαφέρον. Σήμερα θα μπορούσα, βέβαια, να πω

ότι: Ήταν ένα πείραμα, που άλλοι έκαναν μαζί μου. Μία από τις μεγάλες δυσκολίες βρισκόταν για μένα στο πώς να ρυθμίσω τα αρνητικά μου συναισθήματα.

Παραδινόμουν ελεύθερα στις συγκινήσεις μου, τις οποίες, εντούτοις, δεν μπορούσα να εγκρίνω. Κατέγραφα τις εικόνες της φαντασίας, οι οποίες συχνά μού φαίνονταν σαν ανοησίες και ενάντια στις οποίες ένιωθα αντίσταση. Μου στοίχιζε πολύ να αντέξω, αλλά το απαιτούσε από μένα το πεπρωμένο μου. Μόνον ύστερα από μεγάλο αγώνα μπόρεσα τελικά να ελευθερωθώ από τον λαβύρινθο. Προκειμένου να συλλάβω τις εικόνες της φαντασίας, οι οποίες με κινούσαν καταχθόνια, έπρεπε να αφεθώ, δηλαδή να πέσω μέσα σ' αυτές. Αντίθετα, δεν συνάντησα μονάχα αντιστάσεις, αλλά ένιωθα και απέραντο φόβο. Φοβόμουν μήπως χάσω τον αυτοέλεγχο, και γίνω λεία τού υποσυνειδήτου. Και το τι σημαίνει αυτό, ως ψυχίατρος, μου ήταν γνωστό. Εντούτοις, έπρεπε να τολμήσω να κατισχύσω πάνω σ' αυτές τις εικόνες. Ένα σημαντικό κίνητρο σ' αυτή την αναμέτρηση αποτελούσε το γεγονός ότι δεν μπορούσα να περιμένω από τους ασθενείς μου, εκείνο που εγώ ο ίδιος δεν τολμούσα να κάνω» (σελ/δες 180-182).

«Είναι βέβαια, ειρωνεία, ότι εγώ, ως ψυχίατρος, ακολουθούσα στο πείραμα μου κατά πόδας, εκείνο, ας πούμε έτσι, το ψυχικό υλικό, που προσφέρουν τα λιθάρια μιας ψύχωσης, και που τέτοιο βρίσκει κανείς, επίσης, και στο τρελοκομείο...» (σελίδα 192).

Χαρακτηριστικό για τον Γιούνγκ ως μέντιουμ είναι ότι **έμενε σε μια παθητική κατάσταση εν γνώσει του**, έθετε την κρίση του λογικού του εκτός λειτουργίας και, ενάντια στο λογικό του και στα συναισθήματα του, υπάκουε στα δαιμόνια παρά την ακαδημαϊκή του παιδεία και τις πολλές γνώσεις του. Ο Γιούνγκ διατύπωνε μάλιστα τα αποκρυφιστικά του οράματα («τις εικόνες της φαντασίας», όπως τα ονόμαζε ή «τις εικόνες») «με το στυλ που από το ίδιο το υποσυνειδήτο - έλεγε - είχε επιλεγεί». Εκτός αυτών, χαρακτηριστικές για τις ενασχολήσεις του με τον αποκρυφισμό ήταν, επίσης, **η εσωτερική ένταση** («ζούσα πάντοτε σε μια έντονη ένταση») και η ανησυχία («έπρεπε να βιαστώ για τα πιο πέρα...»), καθώς επίσης και **ο δαιμονικός εξαναγκασμός**, κάτω από τον οποίο βρισκόταν όταν έγραφε. Το κακό είναι ότι ο Γιούνγκ αποδίδει τα αποκρυφιστικά του οράματα, τα όνειρα και τα βιώματα του «υποσυνειδήτου» του - αργότερα του «συλλογικού υποσυνειδήτου» - στο βασίλειο του σκότους. Το τι βιώματα έζησε ο Γιούνγκ κατά τα αποφασιστικά εκείνα χρόνια μεταξύ 1912 και 1918, στα οποία - εκτός όλων αυτών - ήταν επηρεασμένος και τηλεπαθητικά σε ισχυρό βαθμό, όσο και πνευματιστικά, δεν υπήρξε ποτέ μια «αντιπαράθεση με το υποσυνειδήτο», αλλά ένας τεράστιος έκτασης αποκρυφισμός.

Ακόμη καταστρεπτικότερο είναι ότι ο Γιούνγκ, από τις προσωπικές του πνευματιστικές ικανότητες και εμπειρίες, δημιούργησε μια ψυχολογία που «ισχύει για κάθε άνθρωπο». Ακόμη, συνάρτησε το δαιμονικό στοιχείο στην ανθρώπινη ψυχή και με τον τρόπο αυτό τη νομιμοποίησε ψευτο-επιστημονικά. Η σχεδιασμένη Ψυχολογία τού Γιούνγκ δεν έχει καμιά σχέση με την επιστήμη. Εκτός αυτού δεν είναι ποτέ αρνητική στις αξίες, αλλά πάντοτε εξαρτημένη από τον αποκρυφισμό.

Ως ηλικιωμένος, πλέον, ο Γιούνγκ, κοιτάζοντας πίσω στα χρόνια εκείνα, κατά τα οποία είχε παραδώσει τον εαυτό του συνειδητά, και με τρόπο έντονο, στις εμπνεύσεις τού δαιμονικού κόσμου, γράφει:

«Όταν κοιτάζω προς τα πίσω και σκέφτομαι το νόημα των όσων μού συνέβησαν κατά τα χρόνια της εργασίας μου στις εικόνες της φαντασίας, μου φαίνεται σαν να ήρθε επάνω μου **ένα μήνυμα με υπερφυσική δύναμη**. Υπήρχαν πράγματα στις εικόνες της φαντασίας, που δεν ενδιέφεραν μονάχα εμένα, αλλά και πολλούς άλλους. Με τον τρόπο αυτό έγινε το ξεκίνημα, ότι δεν μου επιτρεπόταν πλέον να ανήκω μονάχα στον εαυτό μου. Από τότε η ζωή μου ανήκε στο γενικό σύνολο... Σήμερα, μπορώ να πω: Ουδέποτε απομακρύνθηκα από τα αρχικά μου βιώματα. **Όλες οι εργασίες μου -όλες- οποιεσδήποτε πνευματικά πραγματοποιήσα, προέρχονται από τις αρχικές εικόνες της φαντασίας και τα αρχικά όνειρα. Αρχισαν το 1912.** Από τότε πέρασαν 50 χρόνια. Όλα όσα έκανα στην κατοπινή μου ζωή, βρίσκονται ήδη μέσα σ' αυτά, έστω κι αν ακόμα αρχικά σε μορφή συγκινήσεων ή εικόνων» (σελίδες 295-296).

«Κατά την εποχή της ενασχόλησης με τις εικόνες τού υποσυνειδήτου, πήρα την απόφαση, να ξαναγυρίσω στο πανεπιστήμιο της Ζυρίχης, στο οποίο, για 8 χρόνια (1905-1913), δίδασκα ως υφηγητής. Τα βιώματα και η πείρα με το υποσυνειδήτο με παρακώλυαν διανοητικά σε εξαιρετικό βαθμό... Αφότου τελείωσα το βιβλίο για τις «Μεταβολές και τα Σύμβολα του Λίμπιντο», μου ήταν αδύνατον για 3 χρόνια να διαβάσω, ακόμη κι ένα επιστημονικό βιβλίο... Έτσι, εγκατέλειψα συνειδητά την πανεπιστημιακή μου σταδιοδρομία, επειδή προηγούμενα με το πείραμα μου (στη διαμάχη μου για το υποσυνειδήτο) δεν είχα τελειώσει, δεν μπορούσα να εμφανιστώ δημόσια» (σελίδα 197).

Μόλις το 1933, δηλαδή 20 χρόνια αργότερα, ο Γιούνγκ ανέλαβε εκ νέου την ακαδημαϊκή του δραστηριότητα διδασκαλίας. Για τα αποφασιστικά αυτά χρόνια 1912-1918 έχει ο Γιούνγκ τις ακόλουθες αναμνήσεις:

«Τα χρόνια, κατά τα οποία ενασχολούμουν με τις εσωτερικές εικόνες, **ήταν η σπουδαιότερη εποχή της ζωής μου, κατά την οποία είχαν αποφασιστεί όλα τα ουσιώδη**. Τότε άρχισε, και οι κατοπινές λεπτομέρειες είναι μόνον συμπληρώματα και διευκρινίσεις. Ολόκληρη η κατοπινή μου δραστηριότητα έγκειτο σε τούτο: Να επεξεργαστώ ό,τι κατά τα χρόνια εκείνα είχε ξεπροβάλει από το υποσυνειδήτο και με είχε αρχικά πλημμυρίσει. **Ήταν το αρχικό υλικό για ένα έργο ζωής**» (σελίδα 203).

3. Ο Γιούνγκ και οι «δάσκαλοι» του ~ πνεύματα ως οδηγοί

Όπως οι ακόλουθοι: Μ. Μπεργκ, ο πνευματικός οδηγός των «Παιδιών του Θεού», είχε τον δικό του δάσκαλο, τον Ιμπραήμ, ή η Δρ Ε. Κιούμπλερ Ρος, είχε τον δικό της Σαλήμ, ή η Μαντάμ Μπλαβάτσκι είχε τον δικό της βασιλιά Ιωάννη, είχαν δηλαδή όλοι τους πνεύματα ως «πνευματικούς Γκουρού», έτσι και ο Κάρλος Γκ. Γιούνγκ είχε, ταυτόχρονα, πολλούς τέτοιους δασκάλους. Π.χ. τον Φιλήμονα και τον ΚΑ. Αυτούς τους είχε ονομάσει «φιγούρες της φαντασίας».

Και προκειμένου να συλλάβει αυτές τις «εικόνες της φαντασίας» σ' εκείνα τα χρόνια (1912-1918), ο Γιούνγκ έκανε τις «καθόδους μέσα στο βάθος». Κατά τη διάρκεια μιας τέτοιας καθόδου, μέσα στο κοσμικό βάθος, ο Γιούνγκ συνάντησε τρεις μορφές: Το ζευγάρι, τη Σαλώμη και τον Ηλία, μαζί με τους οποίους ζούσε και ένα μαύρο φίδι, και το οποίο - είπε ο Γιούνγκ - έδειξε συμπάθεια προς εμένα (σελίδα 185).

Έπειτα, ο Γιούνγκ έκανε μια μακρά συζήτηση μ' αυτόν τον Ηλία. Στη συνέχεια, είδε και κάτι άλλο ακόμα: «Υστερα απ' αυτή την οπτασία εμφανίστηκε μια άλλη μορφή μέσα από το υποσυνείδητο. Είχε αναδυθεί μέσα από τη φιγούρα του Ηλία. Την ονόμασα Φιλήμονα. Ο Φιλήμονας ήταν ένας ειδωλολάτρης και έφερε μια διάθεση Αιγυπτιακή-Ελληνική, με έναν τόνο Γνωστικισμού... Ο Φιλήμονας, και άλλες μορφές της φαντασίας, μου έφεραν την αποφασιστικής σημασίας γνώση ότι, μέσα στην ψυχή υπάρχουν πράγματα, που δεν τα έκανα εγώ, αλλά που γίνονται από μόνα τους και που έχουν τη δική τους ζωή. **Ο Φιλήμονας παρουσίασε μια δύναμη, που δεν ήμουν εγώ.** Έκανα συζητήσεις μαζί του σε κατάσταση οπτασίας, και έλεγα ο ίδιος πράγματα, που εγώ δεν είχα εν γνώσει μου σκεφθεί... Έτσι, μου έμαθε με τον καιρό την ψυχική αντικειμενικότητα, την πραγματικότητα της ψυχής. Διαμέσου των συζητήσεων με τον Φιλήμονα, μου έγινε ξεκάθαρη η διαφοροποίηση ανάμεσα σε μένα και στο αντικείμενο των σκέψεων μου. Κι εκείνος είχε, να πούμε, εμφανισθεί αντικειμενικά απέναντί μου, και κατάλαβα, ότι μέσα μου είναι κάτι, που μπορεί να εκφράσει πράγματα, που εγώ δεν τα ξέρω, και ούτε είναι δικά μου, πράγματα, που ίσως μάλιστα στρέφονται και εναντίον μου.

Στο ψυχολογικό μέρος, ο Φιλήμονας παρουσίαζε παρατηρήσεις υπέρτερης αξίας.

Ήταν για μένα μια μυστηριώδης μορφή. Ορισμένες φορές μου φαινόταν, ψυχικά, ως σχεδόν πραγματικές. Πήγαινα μαζί του πέρα-δώθε στον κήπο, και μου ήταν ό,τι οι Ινδοί χαρακτηρίζουν ως Γκουρού... **Μου μετέδιδε στην πραγματικότητα διαφωτιστικές σκέψεις**» (σελίδες 186-187).

Υστερα από 15 χρόνια, ο Γιούνγκ δέχεται την επίσκεψη ενός άλλου Ινδού, έναν φίλο του ηλικιωμένου Γκάντι, ο οποίος του εξήγησε:

«Υπάρχουν και Γκουρού πνεύματα. Οι περισσότεροι έχουν ζωντανούς ανθρώπους ως Γκουρού. Υπάρχουν, όμως, κάθε τόσο, κι εκείνοι που έχουν ως δάσκαλο ένα πνεύμα» (σελίδα 188).

Αυτοί οι άμεσοι «δάσκαλοι πνεύματα» του Γιούνγκ, οι οποίοι του μετέδιδαν «διαφωτιστικές σκέψεις» για την «ανθρώπινη ψυχή», είναι φανερό ότι ήσαν δαιμόνια. Κι αυτό, φυσικά, δεν έχει σε τίποτε να κάνει με την επιστήμη! Η δαιμονική καθοδήγηση και η παροδήγηση/παραπλάνηση είναι αποτελέσματα υψίστου κινδύνου, όταν κάποιος παραδίδεται παθητικά σε δαιμονικές εμπνεύσεις. Ο Γιούνγκ, όμως, συνεχίζει τις παρατηρήσεις του:

«Αυτή η είδηση ήταν για μένα εξίσου παρηγορητική όσο και διαφωτιστική... Αργότερα, ο Φιλήμονας σχετικοποιήθηκε με την ανάδυση μιας άλλης μορφής, που εγώ χαρακτήρισα ως ΚΑ. Στην αρχαία Αίγυπτο ήταν σε ισχύ ο "ΚΑ του βασιλιά", ως η γήινη μορφή εκείνου, ως η μορφή της ψυχής... **Η έκφραση του ΚΑ έχει κάτι το δαιμονικό**, μπορούσε κάποιος να πει: Μεμφιστοφελικό... Λέει για τον εαυτό του: "Είμαι εκείνος, που βάζει στον τάφο τούς θεούς με χρυσάφι και πολύτιμους λίθους". Ο Φιλήμονας είχε ένα παράλυτο πόδι, ήταν όμως ένα φτερωτό πνεύμα, ενώ ο ΚΑ παρουσίαζε ένα είδος γήινου και μεταλλικού δαιμονίου... Με τον καιρό, μπόρεσα να ενώσω και τις δύο μορφές. Η μελέτη της αλχημείας με βοήθησε σ' αυτό το σημείο» (σελίδα 188).

4. Η τηλεπαθητική επικοινωνία του Γιούνγκ με μια ασθενή του

Την ίδια εποχή, καθώς ο Γιούνγκ ασχολείτο με τις δαιμονικές του παρατηρήσεις και υποβολές και έπαιρνε διδασκαλίες από δασκάλους-πνεύματα, βρισκόταν επίσης σε τηλεπαθητική επικοινωνία με μια από τις ασθενείς του, που ήταν «ψυχοπαθής». Ο ίδιος ο Γιούνγκ αφηγείται:

«Καθώς εγώ βρισκόμουν μέσα στην καταγραφή των οπτασιών (Phantasien), ρώτησα κάποτε τον εαυτό μου: Αραγε, τι κάνω; Σίγουρα, αυτό δεν έχει καμιά σχέση με την επιστήμη(!). Επομένως, τι λοιπόν;».

«Τότε, μια φωνή μέσα μου μού είπε: "Αυτό είναι Τέχνη...". Γνώριζα ότι η φωνή αυτή προερχόταν από μια γυναίκα, και τη γνώρισα: ήταν η φωνή μιας ασθενούς, μιας ταλαντούχας ψυχοπαθούς, η οποία είχε επάνω μου ισχυρή επιρροή μεταβίβασης. Είχε γίνει μια ζωντανή μορφή μέσα στον εσωτερικό μου κόσμο. Βέβαια, αυτό που έκανα δεν ήταν επιστήμη (!)...».

Υστερα από μια διαμάχη που ο Γιούνγκ εσωτερικά είχε μαζί της, κάτι που, επίσης, δεν είναι τέχνη για εκείνο που ο Γιούνγκ θα έφερνε στην επιφάνεια, εκείνη δεν αντέδρασε πλέον σχετικά με το σημείο αυτό. Ο Γιούνγκ διηγείται στη συνέχεια:

«Καθώς δεν επακολούθησε τίποτε, σκέφθηκα ότι η γυναίκα μέσα μου σίγουρα δεν κατείχε κανένα κέντρο ομιλίας, και της πρότεινα να χρησιμοποιήσει τη γλώσσα μου. Αποδέχθηκε την πρόταση και εξήγησε τη

θέση της με μια μακρά ομιλία. Με ενδιέφερε υπερβολικά, το ότι μια γυναίκα από τον δικό μου εσωτερικό κόσμο αναμιγνυόταν μέσα στις σκέψεις μου... Αργότερα είδα ότι, με τη γυναικεία μορφή μέσα μου σχετιζόταν μια πρότυπη ή αρχέτυπη μορφή του ασυνειδήτου τού άνδρα, και τη χαρακτήρισα ως **Anima**. Την αντίστοιχη μορφή μέσα στο ασυνείδητο της γυναίκας ονόμασα **Animus**... Έπειτα... κοίταξα τους χαρακτηρισμούς των οπτασιών μου ως επιστολές που απευθύνονταν σ' αυτή... και έλαβα εκπληκτικές και ασυνήθιστες απαντήσεις. Έβλεπα τον εαυτό μου ως έναν ασθενή σε ανάλυση από ένα θηλυκό πνεύμα!... Εκείνο για το οποίο προπαντός πρόκειται, είναι η διαφοροποίηση ανάμεσα στη συνείδηση και το περιεχόμενο του ασυνειδήτου. Τούτα πρέπει κάποιος, ας πούμε, να τα απομονώσει, κι αυτό συμβαίνει ευκολότατα, καθώς κανείς τα προσωποποιεί, και έπειτα, από τη συνείδηση δημιουργεί μαζί τους μια επικοινωνία. Μονάχα έτσι μπορεί κανείς να τους αφαιρέσει τη δύναμη, την οποία διαφορετικά ασκούν επάνω στη συνείδηση... Στην πραγματικότητα, η ασθενής αυτή, της οποίας η φωνή μίλησε μέσα μου, ασκούσε μια εξαιρετικά μοιραία επιρροή επάνω στους άνδρες. Κατάφερε να πείσει έναν συνάδελφο μου, ότι τάχα είναι ένας παρεξηγημένος καλλιτέχνης. Εκείνος το πίστεψε κι επάνω σ' αυτό συντρίφτηκε ολοκληρωτικά η ζωή του... Ό,τι εκείνη λέει περιέχει συχνά μια παραπλανητική δύναμη και μια αβυσσαλέα πονηριά... Αλλά, η Anima έχει, επίσης, και μια θετική πλευρά. Είναι αυτή, που τις εικόνες τού ασυνειδήτου τις διοχετεύει στη συνείδηση... **Μέσα σε διάστημα δεκαετιών στρεφόμουν πάντοτε προς την Anima**, όταν αισθανόμουν ότι η κατάσταση των εξάψεων μου ήταν διαταραγμένη και είχα περιέλθει σε ανησυχία... Τότε μιλούσα με την **Anima** για τις εικόνες, επειδή έπρεπε όσο γινόταν καλύτερα να με καταλάβει, εξίσου και ένα όνειρο. Σήμερα, δεν χρειάζομαι πλέον τις συζητήσεις με την **Anima**... Σήμερα, οι ιδέες μου είναι άμεσα γνωστές, επειδή έχω μάθει να δέχομαι και να καταλαβαίνω τα περιεχόμενα του ασυνειδήτου... Μπορώ το νόημα των εικόνων να το διαβάζω άμεσα μέσα από τα όνειρα μου και γι' αυτό δεν χρειάζομαι πλέον καμιά μεσίτρια» (σελίδες 188-191).

Για τον Γιούνγκ, λοιπόν, η «**Anima**», ήταν μεσίτρια και εξηγήτρια δαιμονικών παρατηρήσεων! Κι αυτό, επίσης, δεν έχει την παραμικρή σχέση με την επιστήμη! Από τον κλάδο της Συμβουλευτικής είναι γνωστό ότι, γυναικείες φωνές από δαιμονισμένους ανθρώπους, καθώς και ανδρικές φωνές από δαιμονισμένες γυναίκες, μπορούν και μιλούν. Είναι, θα το ξαναπούμε, καταστρεπτικό, ότι ο Γιούνγκ προσκολλάται σε ένα τέτοιο φαινόμενο δαιμονικής κατάληψης, το αποκαλούμενο Συλλογική Συνείδηση όλων των ανθρώπων. Μέσω της δαιμονικά εμπνευσμένης κατασκευής των αρχέτυπων **Anima** και **Animus** προσπαθεί, ψευδο-επιστημονικά, το φαινόμενο της διαμεσότητας (των μέντιουμ) να το ομαλοποιήσει, να το νομιμοποιήσει και βαθμιαία να το προσεγγίσει. Για έναν πιστό Χριστιανό, τον τελευταίο λόγο δεν έχει ο Γιούνγκ με την «Ψυχολογία» του, αλλά η Βίβλος.

Ο Λόγος τού Θεού, η Αγία Γραφή, είναι το μόνο μέσον, με το οποίο μπορεί κανείς να ξεχωρίσει το δαιμονικό στοιχείο και το στοιχείο της διαμεσότητας (τα μέντιουμ), από το ένα μέρος, κι από το άλλο μέρος τη δημιουργημένη, αλλά ξεπεσμένη, ανθρώπινη φύση! Εκείνο που ανήκει στη δαιμονολογία, δεν μπορεί ο (αμαρτωλός) άνθρωπος με κανέναν τρόπο να το μεταμορφώσει, για να λειτουργεί ως κάτι που ανήκει στην Ψυχολογία! Σε σχέση μ' αυτό, πρέπει να αναφερθεί ακόμα ότι ο Γιούνγκ το 1918 διέκοψε τις σχέσεις του με την ασθενή του.

5. Οι δαιμονικές εμπνεύσεις του Γιούνγκ

Αν η διδακτορική εργασία τού Γιούνγκ (1902) ήταν κατά κάποιον τρόπο το αποτέλεσμα περισσότερο της επεξεργασίας των σκέψεων των πνευματιστικών του βιωμάτων κατά τη διάρκεια των φοιτητικών του χρόνων, το σύγγραμμά του, όμως, το «Σχήμα Τάξης και η Ερμηνεία των Γενικών Περιεχομένων τού Υποσυνειδήτου» το οφείλουμε στις συνομιλίες τού Γιούνγκ με «νεκρούς» (1916). Οι συνομιλίες αυτές βασίζονται σε πνευματιστικές (δαιμονικές) εμπνεύσεις. Ακούμε ξανά τον Γιούνγκ να λέει γύρω από το θέμα αυτό:

«Με εντελώς αργό τρόπο γινόταν μέσα μου μια μεταβολή. Κατά το 1916 αισθάνθηκα μια ώθηση προς διαμόρφωση: Αναγκάστηκα, δηλαδή, από μέσα μου, αυτό να το διαμορφώσω και να το εκφράσω, αυτό που θα μπορούσε να είχε λεχθεί κατά κάποιον τρόπο από τον Φιλήμονα. Έτσι, πραγματοποιήθηκαν οι «**Septem Sermones ad Mortuos**» («Οι Επτά Λόγοι προς τους Νεκρούς»). Αρχίζε ως εξής: Υπήρχε μια ανησυχία μέσα μου... Ήταν μια ατμόσφαιρα ολόγυρα μου, παράξενα φορτισμένη, και είχα την αίσθηση, σαν ο αέρας να είχε γεμίσει από δαιμονικά όντα. Έπειτα, ξεκίνησε με το να γεμίζει το σπίτι από αόρατα πνεύματα... Ο αέρας ήταν παχύς σας λέω! Τότε, ήξερα ότι: Τώρα πρέπει κάτι να συμβεί. Ολόκληρο το σπίτι είχε γεμίσει σαν από ένα πλήθος λαού, πυκνογεμάτο από πνεύματα... Βέβαια, άναψε μέσα μου το ερώτημα: "Τι να είναι, λοιπόν, αυτό;". Τότε, όλα μαζί φώναζαν δυνατά, σαν από μια χορωδία: "Ερχόμαστε πίσω από την Ιερουσαλήμ, όπου δεν βρήκαμε εκείνο που ζητούσαμε". Έπειτα, άρχισε αυτό να ξεχνόμαστε μέσα από μένα και μέσα σε 3 βραδιές είχε γραφτεί το θέμα. Η εμφάνιση των πνευμάτων τελείωσε... Μέχρι την επόμενη βραδιά, κατά την οποία είχε και πάλι κάτι συγκεντρωθεί, και έπειτα συνεχίστηκε το ίδιο από την αρχή. Αυτό έλαβε χώρα το 1916... Τότε, και έκτοτε, οι νεκροί γίνονταν απέναντί μου όλο και πιο σαφείς, ως φωνές τού Αναπάντητου, του Άλυτου και του Αλύτρωτου· επειδή, τα ερωτήματα και οι απαιτήσεις, στα οποία, από τη μοίρα, έπρεπε εγώ να δώσω τις

απαντήσεις, δεν έρχονταν προς εμένα απέξω, αλλά έρχονταν ακριβώς από τον εσωτερικό μου κόσμο. Έτσι σχηματίστηκαν οι συνομιλίες με τους νεκρούς, οι «**Septem Sermones**», ένα είδος προαγγέλματος των όσων είχα αργότερα να ανακοινώσω προς τον κόσμο σχετικά με το Ασυνειδίητο: Ένα είδος Σχήματος Τάξης και Ερμηνείας των Γενικών Περιεχομένων του Ασυνειδήτου» (σελίδες 193-195).

Είναι πάρα πολύ σημαντικό, να δοθεί επιτέλους κάποτε η εξήγηση, από ποιες πηγές, στ' αλήθεια, προέρχονται τα έργα του Γιούνγκ, όπως «Το Συλλογικό Ασυνειδίητο», ένα από τα κύρια Μέρη της «Ψυχολογίας» του: Εφόσον η ιδέα ενός Συλλογικού Ασυνειδήτου προήλθε σ' αυτόν από ένα (αποκρυφιστικό) όνειρο, επομένως το περιεχόμενο του είναι διαποτισμένο, αναγκαστικά, από τον δαιμονικό κόσμο.

6. Οι εμπνεύσεις του Γιούνγκ μέσω πολλών αποκρυφιστικών ονείρων

Από τα πρώτα παιδικά του χρόνια ο Γιούνγκ είχε αυτά τα αποκρυφιστικά όνειρα. Τον απασχολούσαν και τον επηρέαζαν. Το πρώτο όνειρο, που ο Γιούνγκ θυμόταν, ήταν το όνειρο που είχε ως περιεχόμενο του: «Τη Μύηση στο Βασίλειο του Σκότους». Αυτό το όνειρο το έζησε έντονα, όπως έχουμε ήδη προαναφέρει στην αρχή αυτής της μελέτης μας, όταν ο Γιούνγκ ήταν ηλικίας 3 έως 4 χρόνων.

Κατά τα χρόνια 1912-1928, τα όνειρα και οι οράσεις έγιναν για τον Γιούνγκ το σημαντικότερο υλικό για τη δική του «ΑυτοΑνάλυση», με την οποία άρχισε όταν έγινε 37 χρόνων. Υπήρξε γι' αυτόν η αναφερόμενη ως αντιπαράσταση με το δικό του Ασυνειδίητο. Βρέθηκε την εποχή εκείνη σε μια πολύ σοβαρή κρίση. Έχουμε ήδη περιγράψει, με ποιον τρόπο, από μόνος του, ο ίδιος ο Γιούνγκ δίνει μαρτυρία για όλα αυτά. Οτι, δηλαδή, όλα όσα πέτυχε στον πνευματικό χώρο, προέρχονται απ' αυτές τις «αρχικές παραστάσεις» δηλαδή, τα «αρχικά όνειρα» που είχε. (Δες σελίδα 196).

Ένα όνειρο που είχε δει ο Γιούνγκ το 1909 τον οδήγησε για πρώτη φορά στην ιδέα μιας «Συλλογικής-**Apriori**» ανθρώπινης ψυχής. Αυτό το όνειρο συνέβαλε στο να γράψει το βιβλίο του «Μεταβολές και Σύμβολα του Λίμπιντο» (1912).

Διάφορα άλλα αποκρυφιστικά όνειρα, με τα ίδια κίνητρα, αποτέλεσαν για τον Γιούνγκ το προστάδιο της **ανακάλυψης της Αλχημείας** και της απασχόλησης του μ' αυτή σε βαθμό έντονο. Το αποφασιστικής σημασίας όνειρο, όμως, ήρθε κατόπιν, γύρω στο 1926. Η Αλχημεία, έπειτα από το όνειρο αυτό, έγινε η «ιστορική βάση» της Αναλυτικής Ψυχολογίας του Κάρολου Γκ. Γιούνγκ, την οποία ο ίδιος χαρακτηρίζει ως την «**Αλχημιστική Ψυχολογία**». Πάνω σε όλα αυτά, ο Γιούνγκ λέει, ανάμεσα σε άλλα, και τα ακόλουθα: «Πολύ γρήγορα είδα ότι η Αναλυτική Ψυχολογία συμφωνεί απόλυτα με την Αλχημεία. **Τα βιώματα των Αλχημιστών ήσαν και δικά μου βιώματα**, και ο δικός τους κόσμος ήταν κατά κάποιον τρόπο και ο δικός μου κόσμος. Αυτό, βέβαια, ήταν για μένα μια ιδεώδης ανακάλυψη, επειδή είχα βρει έτσι το ιστορικό αντικείμενο της δικής μου Ψυχολογίας τού Ασυνειδήτου. Έπαιρνε τώρα πλέον ένα ιστορικό έδαφος... Στις ενασχολήσεις μου με την Αλχημεία βλέπω τη σχέση μου με τον Γκαίτε...» (σελίδα 209).

«Ήταν η ενασχόληση μου **με τον Παράκελσο**, που με προέτρεψε τελικά, να παρουσιάσω την ουσία της Αλχημείας, και μάλιστα στη σχέση της με τη Θρησκεία και την Ψυχολογία... Αυτή την παρουσίαση την έκανα στο έργο μου Ψυχολογία και Αλχημεία» (1944). Με τούτο έφτασα επάνω στο έδαφος, που βασιζόνταν τα δικά μου βιώματα κατά τα χρόνια 1913-1917. Έπειτα, η διαδικασία την οποία τότε ακολούθησα αντιστοιχούσε με την αλχημιστική διαδικασία της μεταβολής, για την οποία γίνεται λόγος στο έργο μου Ψυχολογία και Αλχημεία» (σελίδα 213).

Έχουμε ήδη αναφέρει, με ποιον τρόπο, εκείνη την εποχή της έντονης ενασχόλησης του με την Αλχημεία, ο Γιούνγκ είχε μια «αλχημιστική όραση για τον Χριστό» (1939). Ο ίδιος γράφει στη συνέχεια:

«Επειδή, αυτό ήταν ο σκοπός μου, να δείξω σε όλο το μέγεθος, μέχρι ποίου σημείου η Ψυχολογία μου αποτελεί μια αντιστοιχία προς την Αλχημεία - ή και αντίστροφα - με ενδιαφέρε, παράλληλα με τα θρησκευτικά ερωτήματα, να αναζητήσω και τα ειδικά προβλήματα της ψυχοθεραπείας στο αλχημιστικό έργο. Το κεντρικό ερώτημα, το κύριο πρόβλημα της ιατρικής ψυχοθεραπείας, είναι η μεταβίβαση... Επίσης, εδώ μπόρεσα να αποδείξω μια αντιστοιχία μέσα στον χώρο της Αλχημείας, δηλαδή μια αντιστοιχία στην παρουσίαση του *coniunctio* (της ένωσης)... **Πόσο γρήγορα όλα τα προβλήματα, που με απασχολούσαν**, τόσο ανθρώπινα όσο και επιστημονικά, **συνοδεύονταν από όνειρα ή και προλαμβάνονταν**, έτσι κι εκείνο της μεταβίβασης» (σελίδα 216).

Ήδη, στον πρόλογο του, ο Γιούνγκ λέει:

«Κατά βάθος, άξια διήγησης για μένα είναι μονάχα τα συμβάντα της ζωής μου, στα οποία ο αιώνιος κόσμος μπήκε μέσα στον εφήμερο. Πάνω σ' αυτό μιλάω κυρίως για τα εσωτερικά βιώματα. **Σ' αυτά ανήκουν τα όνειρα μου και οι παραστάσεις της φαντασίας. Δημιουργούν, ταυτόχρονα, το αρχαίο υλικό της επιστημονικής μου εργασίας.** Ήταν σαν ένα ρευστό φλεγόμενο πέτρωμα από βασάλτη, μέσα από το οποίο η πέτρα που ήταν για επεξεργασία έπαιρνε τη μορφή τού κρυστάλλου» (σελίδα 11). Στην πραγματικότητα, δεν μπορεί η μυστική τέχνη των εναλλαγών της Αλχημείας να αποτελεί την «ιστορική βάση» της Ψυχολογίας τού Γιούνγκ. Όλο αυτό, όμως, φανερώνει την κοινή αποκρυφιστική πηγή προέλευσης. Τα αποκρυφιστικά όνειρα του Γιούνγκ, οι παρατηρήσεις του και οι εμπειρίες του είναι φανερώσεις τού δαιμονικού κόσμου. Δεν ανήκουν, και γι' αυτό μπορούμε να ευχαριστούμε τον Θεό, στον αιώνιο κόσμο.

Ο Παράκελσος, δηλαδή, ο Θεόφραστος φον Χόενχάιμ (Theophrastus von Hohenheim, 1493-1541), όπως ήταν το πραγματικό του όνομα, ήταν γιατρός φυσικής ιατρικής. (7) Μυήθηκε στον αποκρυφισμό από τον Ηγούμενο Johann Tritheim, που ήταν Καββαλιστής και Πνευματιστής. Πέρα απ' αυτά, ήταν μάντης (αστρολόγος· διάβαζε τις γραμμές της παλάμης και διέβλεπε το μέλλον μέσα από κρύσταλλα) και μπορούσε, όσο κανένας άλλος, να αναμίξει την επιστήμη με τη μαγεία. Ο Παράκελσος, ανάμεσα σε άλλα, ασκούσε αποκρυφιστικές μεταβιβάσεις μιας αρρώστιας επάνω σε ένα ζώο ή επάνω σε ένα φυτό, και το φαινόμενο αυτό το ονόμαζε «θεραπεία συμπάθειας». Με τον Παράκελσο, για τον οποίο ο Γιούνγκ είχε μεγάλη εκτίμηση, είχε αναζητήσει έναν κακό σύμβουλο και οδηγό.

7. Οι οράσεις τού Γιούνγκ και τα Εξω-Σωματικά του βιώματα

Στις αρχές του 1944, ο Γιούνγκ έσπασε το πόδι του, ταυτόχρονα δε υπέστη και ένα καρδιακό έμφραγμα. Η ζωή του διέτρεξε μεγάλο κίνδυνο. Μετά τα περιστατικά αυτά, έκανε περιγραφές για τις οράσεις του και για τις «Εξω-Σωματικές του Εμπειρίες» (ΕΣΕ), τις οποίες έζησε και πειραματίστηκε, και τις οποίες καταγράφει στο κεφάλαιο «Οράσεις». «Σε κατάσταση αναισθησίας έζησα μέσα σε παραληρήματα και οράσεις... Βρισκόμουν στο απώτατο όριο, και δεν γνωρίζω αν βρισκόμουν σε κατάσταση ονείρου ή έκστασης. Εν πάση περιπτώσει, άρχισαν να συμβαίνουν εξαιρετικώς εντυπωσιακά για μένα πράγματα...» (σελίδα 293).

«Στην πραγματικότητα διήρκεσαν 3 εβδομάδες, μέχρις ότου μπόρεσα να αποφασίσω, να ζήσω ξανά... Κατά τις εβδομάδες αυτές ζούσα μέσα σε ένα παράξενο ρυθμό. Κατά την ημέρα ήμουν συνήθως καταπιεσμένος. Ένιωθα ταλαίπωρος και αδύνατος, και δεν τολμούσα καν να κινηθώ... Προς το βράδυ αποκοιμόμουν, και ο ύπνος μου διαρκούσε μέχρι τα μεσάνυχτα. Τότε, ερχόμουν στον εαυτό μου, και ήμουν μία ώρα ξύπνιος, αλλά σε μια εντελώς μεταλλαγμένη κατάσταση. Βρισκόμουν σαν μέσα σε μια έκσταση ή σε μια κατάσταση πολύ μεγάλης ευφορίας. Αισθανόμουν σαν να ήμουν αιωρούμενος μέσα στον χώρο, ωσάν να βρισκόμουν κρυμμένος μέσα στην αγκαλιά τού σύμπαντος μέσα σε ένα τρομερά μεγάλο κενό, αλλά πλημμυρισμένος με κάθε δυνατό αίσθημα ευτυχίας. Αυτή είναι η αιώνια μακαριότητα, που κανένας δεν μπορεί να περιγράψει ήταν πολύ, υπέρ το δέον θαυμαστή...» (σελίδες 296-297).

Ο Γιούνγκ ένιωσε μέσα στον «κήπο των ροδιών» και πειραματίστηκε εκεί μια τελετή γάμου. Αυτό περιγράφεται λεπτομερέστερα σε ένα φυλλάδιο καββαλιστικού περιεχομένου. Μια άλλη καββαλιστική, μυστικιστική πλευρά τελετής γάμου, μετατράπηκε σε «γάμον τού Αρνίου, με την Ιερουσαλήμ στολισμένη γιορτινά... Εγώ ο ίδιος ήμουν ο γάμος τού Αρνίου». Κι αυτή η όραση, επίσης, εξαφανίστηκε και ο Γιούνγκ πειραματίστηκε τον «Ιερό Γάμο» τού πατέρα των πάντων, του Δία με την Ήρα, όπως αυτός περιγράφεται στην Ιλιάδα του Ομήρου».

Θα πει ακόμα:

«Όλα αυτά τα βιώματα ήσαν υπέροχα..., κι εγώ ήμουν τη μια νύχτα ύστερα από την άλλη βουτηγμένος μέσα σε μια πέρα για πέρα καθαρή μακαριότητα... Κατά το μέτρο που πλησίαζα έπειτα ξανά τη ζωή, σχεδόν 3 εβδομάδες μετά την πρώτη όραση, οι οραματικές καταστάσεις σταμάτησαν... Τότε, κατάλαβα γιατί μιλούν για την πλημμυρίζουσα "οσμή" του Αγίου Πνεύματος. Αυτό ήταν. Υπήρχε μέσα στον χώρο ένα πνεύμα μιας ανείπωτης δόξας, του οποίου η εξήγηση ήταν το μυστήριο της ένωσης. Ποτέ δεν θα σκεφτόμουν, ότι μπορούσε κάποιος να πειραματιστεί κάτι τέτοιο, ότι μια συνεχής μακαριότητα είναι γενικά δυνατή. Οι οράσεις και τα βιώματα ήσαν καθ' ολοκληρίαν πραγματικά. Τίποτε δεν ήταν πλαστό, αλλά όλα ήσαν μιας απόλυτης αντικειμενικότητας... Όλα, όσα συμβαίνουν μέσα στον χρόνο, ήσαν εκεί με μια αντικειμενική ολότητα συγκεντρωμένα... Το μόνο, που μπορούσε να συλλάβει το συναίσθημα, θα ήταν μια εναλλασσόμενη από χρώματα ολότητα... Η αντικειμενικότητα, την οποία εγώ πειραματίστηκα σ' αυτό το όνειρο (στο οποίο ο Γιούνγκ είδε την αποθανούσα σύζυγο του) και σ' αυτές τις οράσεις, ανήκει στην τελείωση της ατομικοποίησης. Σημαίνει μια απελευθέρωση από αξίες, και από εκείνο, που εμείς χαρακτηρίζουμε ως συναισθηματικό σύνδεσμο... Η αντικειμενική γνώση βρίσκεται πίσω από τη συναισθηματική συσχέτιση. Φαίνεται να είναι το κεντρικό μυστικό. Μόνον διαμέσου αυτής είναι δυνατή μια πραγματική ένωση» (σελίδες 297-300).

Η πηγή εκείνων των Εξω-Σωματικών Εμπειριών και οράσεων, του ύψιστου δυνατού συναισθήματος της αιώνιας μακαριότητας είναι στον Γιούνγκ - ξεκάθαρα και πέρα από κάθε αμφιβολία - αποκρυφιστική.

Παράλληλες εξιστορήσεις βρίσκονται στα «βιώματα ευτυχίας» των εξαρτώμενων από ναρκωτικά, επίσης και στους πνευματιστές, αλλά και ανάμεσα σ' εκείνους που κάνουν ασκήσεις αποκρυφιστικές με την Υπερβατική Αυτοσυγκέντρωση. Πέρα απ' αυτά, υπάρχουν αναλογίες με τους αποκρυφιστές Γιόγκι, κι εκείνους που ασχολούνται με τη μετενσάρκωση. Αυτά περιγράφονται στο Θιβητιανό Βιβλίο των Νεκρών. Το ίδιο ισχύει και με τους φαινομενικά νεκρούς, όπως περιγράφονται στα βιβλία των τριών συγγραφέων E. Kuebler-Ross, R. Monroe και R. Moody.

Πριν τελειώσουμε, όμως, πρέπει να τονίσουμε ότι η διακήρυξη του Γιούνγκ σχετικά με τον εαυτό του, αποτελεί καθαρή βλασφημία ενάντια στον Θεό. Ο Γιούνγκ, όπως είδαμε, διακήρυξε: «Εγώ ήμουν ο γάμος τού Αρνίου».

Πολλά από τα συγγράμματα του Γιούνγκ προέκυψαν μετά από την πιο πάνω περιγραφόμενη ασθένεια του, κατά την οποία είχε αποκρυφιστικά βιώματα και οράσεις. Αλλ' επίσης, από τη γνωστή ήδη «Σύγκρουση

με το Ασυνείδητο» προήλθαν «σημαντικά» συγγράμματά του, όπως π.χ. το γνωστό βιβλίο του «Ψυχολογικοί Τύποι» (1921).

Η. Μερικές τελικές σκέψεις -συμπεράσματα

Ο Ψυχίατρος Κάρολος Γκ. Γιούνγκ, άφηνε τον εαυτό του να καθοδηγείται και να εμπνέεται όχι μονάχα από δυνάμεις του σκότους, αλλ' επίσης αναζητούσε τη βάση και την ερμηνεία των δικών του αποκρυφιστικών βιωμάτων και των «ψυχολογικών γνώσεων» σε άλλους αποκρυφιστές, όπως στον Παράκελσο, στον Swedenborg και στον Γκαίτε. Από το άλλο μέρος, έχτιζε επάνω στη βιβλιογραφία των Πνευματιστών, της Μυθολογίας και του Γνωστικισμού, ήταν δε πολύ καλός γνώστης των θρησκειών της Ασίας. Είναι αυτός ο πρόδρομος, που προετοίμασε τον δρόμο για τον σημερινό Συγκρητισμό και τη Διαπροσωπική Ψυχολογία.

Ως Χριστιανοί έχουμε το δικαίωμα, αλλά και την υποχρέωση, να εξετάσουμε, όχι μονάχα τις θεωρίες της Ψυχολογίας τού Γιούνγκ, αλλά και το πνεύμα που τον ωθούσε. Προς τον σκοπό αυτό, επιτρέψτε μας, να παραθέσουμε μερικά ακόμα δικά του λόγια:

«Η γνώση... ή η αντίληψη για το τέλος όλων των πραγμάτων - έγραφε ο Γιούνγκ - μου έδωσε το θάρρος προς νέες διατυπώσεις. Δεν προσπαθούσα πλέον να επιβάλω τις δικές μου απόψεις..., αλλά εμπιστευόμουν τον εαυτό μου στο ρεύμα των σκέψεων...» (σελίδα 300).

«Τα έργα μου μπορούν να θεωρηθούν ως σταθμοί της ζωής μου, είναι έκφραση της εσωτερικής μου εξέλιξης, επειδή η απασχόληση με το εκάστοτε περιεχόμενο του Ασυνείδητου... διαμορφώνει τον άνθρωπο και επηρεάζει την πορεία του. Η ζωή μου είναι όσα έκανα, η πνευματική μου εργασία. Δεν μπορείς να ξεχωρίσεις το ένα από το άλλο... Όλα τα γραπτά μου είναι, ούτως ειπείν, εντολές εκ των έσω...» (σελίδα 225).

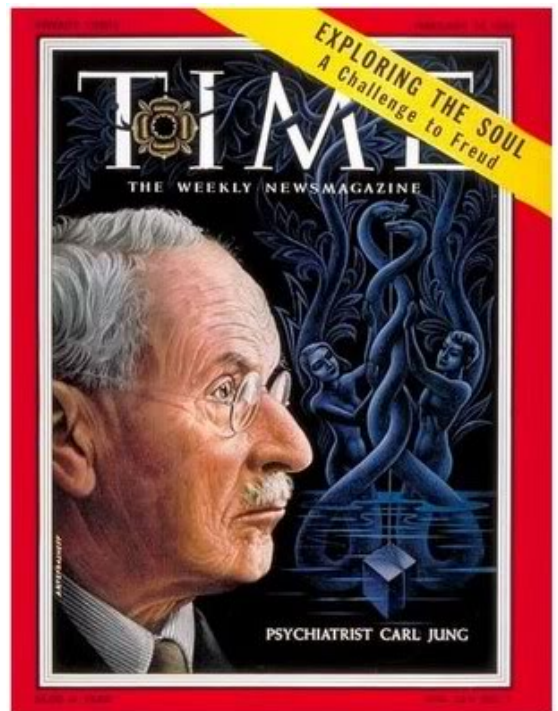
«Έκανα κάθε κόπο να διαφυλάξω τον εαυτό μου, παράλληλα με τις σκέψεις μου. Μέσα μου υπήρχε ένας δαίμονας, και, σε τελική ανάλυση, αυτός ήταν αποφασιστικής σημασίας. Υπερίπτατο πάνω από μένα, ακόμα και όταν ήμουν αδιάφορος- κι αυτό, επειδή πιεζόμουν από τον δαίμονα. Δεν μπορούσα ποτέ να σταματήσω σ' εκείνο που είχα για μια φορά φτάσει. Έπρεπε να βιαστώ προς τα εμπρός, προκειμένου να επαναφέρω το όραμα. Επειδή, οι σύγχρονοί μου, ήταν φυσικό, δεν μπορούσαν να αντιληφθούν το δικό μου όραμα, έβλεπαν μονάχα ένα χωρίς νόημα κυνηγητό» (σελίδα 358).

Πόσο, στ' αλήθεια, κάτι τέτοιο είναι επικίνδυνο, το να εμπιστεύεσαι δηλαδή τον εαυτό σου παθητικά, χωρίς τον έλεγχο του νου, και χωρίς την εξέταση του Λόγου τού Θεού «στο ρεύμα των σκέψεων»!

Ο Ψυχίατρος Γιούνγκ είναι εδώ ένα παράδειγμα προειδοποίησης και αποφυγής, ώστε κάποιος να μη είναι εκτεθειμένος με έναν τέτοιο τρόπο στην καθοδήγηση της παλιάς του φύσης ούτε, επίσης, να παρασύρεται στην πλάνη των δαιμόνων. Για άλλη μια φορά, τα παραπάνω λόγια του Γιούνγκ δείχνουν καθαρά, την υπερβατική οδηγία και έμπνευση που είχε, αλλά και τις εντολές που έπαιρνε μέσα από τον σκοτεινό υπερβατικό κόσμο, διαμέσου των σκέψεων, των οράσεων και των ονείρων του. Για τον λόγο αυτό, η Αναλυτική Ψυχολογία τού Γιούνγκ, που προέρχεται από τέτοιες ρίζες, δεν είναι ούτε καθαρά επιστημονική ούτε και έχει ουδέτερη αξία.

Είναι εμπνευσμένη και έχει προσανατολισμό από τον σκοτεινό πονηρό υπερβατικό κόσμο, και ορισμένες φορές η ορολογία της είναι αποκρυφιστική. Όταν η ρίζα είναι κακή, το ίδιο είναι, κατ' ανάγκη, και ο καρπός· ιδιαίτερα, μάλιστα, οι «ψυχολογικές» θεωρίες του Γιούνγκ (βλ. Ματθαίος 7/17-18).

Το πνεύμα που καθοδηγούσε τον Γιούνγκ ήταν ένα πνεύμα εκ των κάτω - όχι το Πνεύμα τού Ιησού Χριστού των Αγίων Γραφών, με τις οποίες ο Γιούνγκ δεν ήθελε να έχει καμιά σχέση. Ο μαθητής, όμως, του Χριστού μένει μακριά από ένα τέτοιο πνεύμα, σύμφωνα με τη Βιβλική προσταγή: «Αγαπητοί, έχοντας αυτές τις υποσχέσεις, ας καθαρίσουμε τον εαυτό μας από κάθε μολυσμό σάρκας και πνεύματος, εκπληρώνοντας αγιοσύνη με φόβο θεού» (2 Κορ 7/1). **Δεξιά τεύχος του TIME αφιερωμένο στον Γιουνγκ.**

Σημειώσεις

1. Το όνομα Γιούνγκ, ως επίθετο, σημαίνει «νέος».
2. Σημ. Μετ, Η «κάρμα» ή το «κάρμα» είναι Ινδουιστικός όρος και σημαίνει τελικό νόμο του προορισμού, ή αυτή την ίδια τη μοίρα.

3. Ο Φαλλός είναι το ανδρικό όργανο της γεννητικής δύναμης των θεών. Ανήκει στη λατρεία τοῦ Διονύσου, του θεοῦ της γονιμότητας και του κρασιού και της Δήμητρας, της μητέρας της γης και των δημητριακών.

4. Κατά έναν εντυπωσιακό τρόπο, ο Γιούνγκ συνήθιζε να γράφει τη φράση "Κύριος Ιησούς" πάντοτε μέσα σε εισαγωγικά, και τη λέξη (στα Γερμανικά) "Κύριος" την έγραφε όχι ως Herr (Κύριος), αλλά ως her (μικρός)! Το προαναφερθέν αποκρυφιστικό του όνειρο έγινε γι' αυτόν μία γέφυρα προς τις αποκρυφιστικές θρησκείες της Ασίας, με τις οποίες ο Γιούνγκ, αργότερα, ασχολήθηκε σε ακόμα πιο εντατικό βαθμό.

5. ΣτΜ: Στις Γερμανόφωνες χώρες τα παιδιά, από το 11ο ή 12ο χρόνο της ηλικίας τους διδάσκονται - συνήθως για 2 χρόνια - ένα κύκλο μαθημάτων Θρησκευτικής Κατήχησης, το Konfirmandenunterricht, όπου καταρτίζονται γύρω από ολόκληρη τη Βίβλο και τις βασικές της αλήθειες. Στο τέλος, παίρνουν ένα είδος διπλώματος. Σ' αυτό αναφέρεται εδώ ο Γιούνγκ.

6. Ο Γιούνγκ μετράει τα χρόνια αυτά από τη δική του εποχή και προς τα πίσω.

7. Γνωστός σήμερα και ως «φυσιάτρος»

Βιβλιογραφία

Εκτός του ανωτέρω, χρησιμοποιήσαμε και την ακόλουθη βιβλιογραφία:

1. Anniela Jaffe: C. C. Jung-Bild and Wort (1977).
2. Liliane Frey-Rohn: From Freud to Jung (1974).
3. P.C. Stern: C. C. Jung, The Haunted Prophet (1976).
4. R. J. Evans: Conversations with Jung (1964).
5. Barbara Hannah: Jung - His Life and Work (1977).
6. Materialdienst 13/1975: Jungs Beziehungen zum östlichen Geistesleben (1977).

Ανω ο Φιλήμων ένα πνεύμα που καθοδηγούσε τον Γιουνγκ, με το οποίο πήγαινε «πέρα δώθε στον κήπο» όπως ζωγραφίστηκε από τον ίδιο στο «κόκκινο βιβλίο», με φωτοστέφανο (!) σε νεοεποχίτικο στυλ. Επάνω αριστερά γράφεται στα Ελληνικά: «ΠΡΟΦΗΤΩΝ ΠΑΤΗΡ ΠΟΛΥΦΙΛΟΣ ΦΙΛΗΜΩΝ» !!